

C.N. அண்ணாதுரை, M.A.

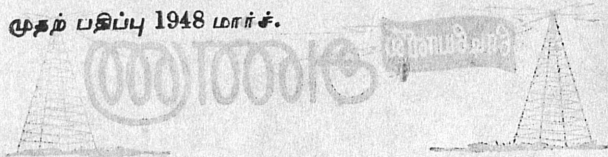
திராவிடப் பண்ணை

தெப்பக்குளம்

::

திருச்சி

முதற் பதிப்பு 1948 மார்ச்.

உத்புரி

363

வின. 0-12-0

PRINTED AT THE MADRAS RIFON PRESS,
RAMACHANDRAPURAM.

கோவை. பெ. வெ. அச்சு

தீண்டாமை

தமிழ் நாட்டிலே எங்கு பார்த்தாலும், சிற்பிகளின் சிந்தனையைச் சிறப்புற விளக்கிடும், எழில் மிகுந்த, கோயில்கள் உள்ளன; முடியுடை மூவேந்தர்களும், பல்லவரும் கட்டிய ஆலயங்கள்—அவை ஒவ்வொன்றுக்கும், சிறப்புகள், மகிமைகள், கூறப்பட்டுள்ளன. பாடல் பெற்ற ஸ்தலங்கள் என்று புகழப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு கோயிலுக்கும் ஒவ்வொரு அற்புதம் கூறப்படுகிறது. தாயுமானார், தயாபரர், தீராத வல்வினையைத் தீர்த்தவர், தில்லையில் திரு நடனம் புரிபவர் திருவரங்கத்து அண்ணல் என்று, பெயரிலேயே பொருட் செறிவும் வைத்துப் பேசப்படுகிறது. பாடல் கேட்டுக் கதவு திறக்கப்பட்ட கோயில், படிக்காசு கிடைத்த கோயில், தூது சென்ற தலம் என்று பல்வேறு, மகிமைக் கதைகள் கூறப்படுகின்றன.

அதாவது ஆலயங்கள் ஏராளமாக உள்ளன, அவைகளின் அழகும் மகிமையும் பேசப்படுகின்றன; அங்கு சென்று சேவிப்பது இகபரகம் தரும் என்று பேசப்படுகிறது. கோயிலில்லா ஊரிலே குடியிருக்கவே வேண்டாம் என்பது பழமொழி. திருக்கோயிலை வலம் வராத—கால் என்ன காலே, ஐயனைச் சென்று காணாத கண் என்ன கண்ணே? என்று பஐனைகள் நடக்கின்றன.

தூய்மையின் இருப்பிடம், என்று கூறப்படுகிறது. இவ்வளவு கூறிவிட்டு, ஏடுகளை இதற்காகக் குவித்து விட்டு இறைவனின் இல்லங்களை எங்கும் எழுப்பி விட்டு, அவற்றின் அருமை பெருமை, அங்கு போக வேண்டியதன் அவசியம், போனால் ஏற்படும் பலன், ஆகியவற்றைப் பாட்டாகவும், கூத்தாகவும், படமாகவும் எடுத்துக் காட்டிவிட்டுக் கேட்டதும் மக்களுக்கு, ஓர் ஆவல்—பற்று—பாசம்—ஏற்படும் படி செய்துவிட்டு—ஆசையைத் தட்டி எழுப்பிவிட்டு வீணையை மீட்டத் தொடங்கியதும், இசை கேட்க வருபவனின் காதுகளை அடைப்பதுபோல, எழில் மிகு சித்திரத்தைத் தயாரித்துக் காணவாரீர் என்று அனைவரையும் அழைத்துக் காணவரும் சிலரின் கண்களைக் கட்டிவிடுவதுபோல, பழச் சாற்றின் இனிப்பைக் கூறிக்கொண்டு, பருகக் கொஞ்சம் தருக என்று கேட்பவனை விரட்டுவது போல—ஆலயக்களுக்கு மகிமையும்—மேன்மையும்—பலனளிக்கும் சக்தியும்—இருப்பதைக் கூறி விட்டு, அங்கு வரக்கூடாது—நுழையக் கூடாது என்று சிலரை அல்ல, ஏறக்குறைய எட்டுக் கோடி மக்களைத் தடுத்து வருகிறோம். இன்று நேற்றல்லதலை முறைத் தலை முறையாக அவர்கள் ஏதோ குற்றம் செய்ததற்குத் தண்டனையாக அல்லது—அவர்கள் நமக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமைக்காக நம்மைத் தண்டிக்கும் சக்தியைப் பெருத ஒரே காரணத்தால், இது முறையா நீதியா—தகுமா? நெடு நாட்களுக்குச் செல்லுமா—இவை கேள்விகள்

அல்ல—எண்ணத்தில் கபடமில்லாத எவருக்கும் இருக்கும் இருதயத் துடிப்புகள்.

பொருளைக் காட்டி மறைப்பார் குழந்தைகளிடமிருந்து பெற்றோர், நாமோ புனித ஸ்தலங்களின் பெருமையைக் கூறிப், பூட்டிவிடுகிறோம், அங்கு ஒரு குறிப்பிட்ட சமூக மக்கள் வரக்கூடாது என்று. ஏன்? முடிந்தது செய்து வந்தோம், என்பதுதான் உண்மையான காரணம், மற்றக் காரணங்கள், மனதிலே எழும் அலைகள், உண்மையல்ல.

பயனும் பெருமையும் இருப்பதாகவும் ஒரு இடத்தைக் குறிப்பிட்டு, அதே இடத்துக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட கூட்டத்தினரை மட்டும் நுழையக் கூடாது என்று சொன்னால், எவ்வளவு வேதனை இருக்கும், கூறும் நமக்கு எவ்வளவு கடினமான மனது இருக்க வேண்டும் என்பதை எண்ணிப் பாருங்கள், இன்றிரவு, உங்கள் கையை மூடிக் கொண்டு, உங்கள் வீட்டுக் கொஞ்ச மொழிக் குழந்தையைக் கூட்டிட்டுத் தம்பி, கைக்குள்ளே ஒரு அருமையான வஸ்து இருக்கிறது—பள பளப் பானது—யாருக்கும் கிடைக்காதது என்று கூறி விட்டுக் குதித்துக்கொண்டே அந்தக் குழந்தை 'அண்ணா, அதை எனக்குக் கொடேன்' என்று கொஞ்சிக் கேட்கும் போது, 'ஊஹும்.....தா முடியாது—உனக்கல்ல அது. தரமாட்டேன் என்று கூறிப் பாருங்கள், நீங்கள் படுகிற பாடு தெரியும். நானும்தான்—எத்தனை கிள்ளுகளோ, எவ்வளவு, மல்லுகளோ—அழக்கூடச் செய்யும்

குழந்தை—அம்மா அவசரமாக ஓடிவந்து, குழந்தையை அணைத்துக்கொண்டு ‘பொல்லாத விளையாட்டு என்று கூறி, நமது கரத்தைப் பிடித்து இழுத்துக் ‘குழந்தையை ஏமாற்றாதீர்கள்’ என்று கோபிப்பார்கள்.

குடும்பத்தைப் பொறுத்தமட்டிலே, இதிலே ஒருவகைக் குதூகலம்கூட இருக்கும். குழந்தையின் உள்ளத்திலே எவ்வளவு, வேதனை ஏற்பட்டிருக்கும் தெரியுமோ?

குழந்தையின் மனமே இப்படி, நாம் செய்துவரும் கொடுமை, எட்டுக் கோடி மக்களுக்கு, இறைவனின் இல்லத்தின் அருமைகளைக் கூறிக் கொண்டே, அந்த இடத்திலுமட்டும் நீ வரக்கூடாது என்றும் கூறுகிறோம். சரியா என்று யோசித்துப் பாருங்கள்.

பக்தர்களைப் பரமன் வாழும் இடத்துக்குச் செல்லவொட்டாது தடுப்பது, சேயைத் தாயிடமிருந்து பிரிப்பது போன்ற பாதகமென்று, இதோபதேசம் செய்து பார்த்தாயிற்று.

இந்து மார்க்கத்தின் இன்னொரு இழுக்கும் இந்தத் தீண்டாமை, அந்நாளில் ஆன்றோர் வாழ்ந்த விதம் வேறு, சான்றோரெல்லாம், தீண்டாமையைக் கையாண்டதில்லை என்று விளக்கம் கூறியாகி விட்டது.

எந்த இந்து மதத்திலே அந்த மக்கள் இருப்பதாகக் கூறிப் பெருமைப்பட்டுப் புள்ளி விவரம்

காட்டிப் பூரிக்கிறோமோ, அதே மதத்திலிருக்கும் மக்களை, மதத்தின் ஊற்றாகக் கருதப்படும் கோயிலிலேயும் அனுமதிக்காதிருப்பது, மனப் புண்ணை, ஆற்றமுடியாத புண்ணை ஏற்படுத்திவிட்டது. இதனை ஆற்றிக்கொள்ள அந்த மக்களில் பலர், சிலுவைச் சூரணமோ, இஸ்லாமிய முறையையோ நாடுகின்றனர். இந்து சமுதாயம் குறைந்து வருகிறது என்று யூகம் கூறியாகிவிட்டது.

வீரம், தியாகம், கடமை, பக்தி எனும் பல்வேறு உணர்ச்சி நரம்புகளை மீட்டிப் பார்த்தாகிவிட்டது.

நந்தனரை, திருப்பாணாழ்வாரை மக்களுக்குக் கவனப்படுத்தியாகிவிட்டது.

“ஆவுரித்துத் தின்று உழலும் புலையரேனும் அவர் கண்டீர் யாம் வணங்கும் தெய்வமாமே” என்று பாசரம் பாடிப் பார்த்தாகிவிட்டது.

வேறு நாடுகளிலே, தேவையில்லாத தீங்கு தருவதான முறையை மாற்ற எடுத்துக்கொண்ட முயற்சியைவிட இங்கு, நம் நாட்டில், தீண்டாமை ஒழிப்புக்காகவும் திருக்கோயில் திறப்புக்காகவும் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சி மிக அதிகம்.

“ஐாதி மதங்களைப் பாரோம் உயர் ஜென்மம் இத் தேசத்தில் எய்தினர் ஆயின், வேதியர் ஆயினும் ஒன்றே அன்றி வேறு குலத்தவர் ஆயினும் ஒன்றே” என்ற பாடலை எத்தனை எத்தனையோ ஆயிரம் மேடைகளில் பாடிக் காட்டியாகிவிட்டது.

வியாசரின் உண்மைக்கருத்து, பராசரரின் பரந்த நோக்கம், வேதத்தின் சாரம், உபநிஷத்தின்

உண்மை என்று தத்துவார்த்தங்கள் பேசிப் பார்த்தாகிவிட்டது.

எத்தனை மாநாடுகள்—எவ்வளவு அறிக்கைகள்—சத்தியாக் கிரகங்கள்—உண்ணு விரதங்கள்—கிளர்ச்சிகள்—இந்த மாசு துடைக்க ஏற்பட்டன. ஏற்பட்டும் ஆம். பெருமூச்சுடன் தான் பேசித்தீர வேண்டியிருக்கிறது, மதுரை மீனாட்சி அம்மனைக் காண முடிகிறது. அரங்கநாதரைச் சேவிக்க முடியாது, பழனியாண்டவரைப் பார்க்க முடியும். திருமலையப்பனைத் தரிசிக்க முடியாது, நந்தனுக்கு முக்தி தந்ததில்லைச் சபேசன் பெருமையை நவரசங்களுடன் எடுத்துக் கூறுவரேயன்றி, அவரைக் காணமுடியாது. பரிதாபம் மக்களிடையே காட்டிய பேத உணர்ச்சி, இன்று கடவுள்வரை சென்று விட்டது. காண அனுமதிக்கும் சாமி சில, கரணக் கூடாத கடவுள் சில என்னும் நிலைமை வந்து விட்டது— ஏன்? யார், யாரைக் கேட்பது?

அறிவு ஆண்மையைப் பார்த்துக் கேட்கவேண்டிய அவசியமான, அவசரமான கேள்வி இது.

இடையிடையே, சில இடங்களில் சில கோயில்கள் திறந்துவிடப்பட்டன என்று செய்தி வெளிவரக் காண்கிறோம். ஆந்திர நாட்டிலும், சட்ட சபை அங்கத்தினருமான பி. எஸ். மூர்த்தி என்பவர், ஆதித்திராவிடரைத் திருப்பதி மலைக்கு அழைத்துச் செல்லப்போவதாக அறிவிக்கிறார். வைதிகர்கள் எதிர்க்கத்தான் எண்ணுகிறார்கள், ஆனால்.

இன்று அந்தப் பழைய நாள் பரபரப்பும் பதை பதைப்பும் இல்லை. ஆனால், பழைய நாட்கோட்பாடுகளின்படியே நடக்கவேண்டும் என்று எண்ணும் வைதிகர்களின் மனப்பான்மை அடியோடு மாறிவிட்டது என்று கூறிவிடமுடியாது.

திகைப்பு, திகில், தடுத்தே தீரவேண்டுமென்ற போக்கு, இதனால் சர்வநாசம் சம்பவிக்குமோ என்ற சஞ்சலம், இன்று குறைவு—குறைந்து கொண்டு வருகிறது. ஆனால், அடியோடு மனமாறுதல் ஏற்பட்டானபிறகுதான், ஆலயப் பிரவேசம், சாத்யமாகும் என்று கூறுவது ஆண்மை, அன்பு, அறிவுடமை ஆகாது. எனவே, சட்டம் தேவை, அதை விளக்க ஒரு பிரச்சாரத் திட்டம் தேவை—அவசரமாகத் தேவை.

ஆலயங்களின் முன்னால் இன்னாள் நிலைமை, அதனால் ஏற்படும் பலன், யாராருக்கு எந்தெந்த வகையான பலன் உண்டாகிறது, என்பவை தனிப் பிரச்சனைகள்.

அதுபோலவே ஆதித்திராவிடர்கள் முன்னேற ஈடேற என்னென்ன வழி, ஆலயப் பிரவேசம் ஒன்றும் மட்டும் அவர்களின் கஷ்டத்தைப் போக்கி விடுமா, என்பவையும் தனிப் பிரச்சனைகள்.

இப்போது நான் கூறுவது, அந்தத் தனிப் பிரச்சனைகளைப்பற்றி அல்ல. இந்நாட்டிலே ஆலயங்களும் உள்ளன, ஆதித்திராவிடர்களும் இருக்கின்றனர். ஆலயங்களிலே நாம் போகலாம், அவர்கள் வரக்கூடாது, என்று நாம் கூறுகிறோம். நாமே

யாரை, ஆலயங்களுக்குள் வரக்கூடாது என்று தடுக்கிறேமோ அவர்களைத் தாய்நாட்டு மக்களென்றும் சகோதரர்கள் என்றும் கூறுகிறோம். நாட்டு மக்களின் கணக்கைப்பற்றி பெருமையாக 40 கோடி பேர் நாம் என்று பேசும்போது, கிட்டே வராதே, எட்டி நில் என்று கூறித் தடுக்கிறேமே அவர்களின் தொகை 8 கோடி என்பதை மறந்தே விடுகிறோம். ஐந்தில் ஒரு பாகம் அவர்கள் பஞ்சேந்திரியத்தில் ஒன்று பழுதாகிவிட்டது போல, நாட்டைக் கேட்டினில் ஆழ்த்துகிறோம்.

ஆலயங்களிலே பலவகையான சீர்திருத்தம் வேண்டும் என்று பேசுபவர்களே கூட, அங்கு ஆதித் திராவிடர்கள் வருவதைத் தடுக்கிறார்கள்.

அது போலவே, ஆதித் திராவிடர்களுக்குக் கல்வி, சுகாதார வசதி செய்து தர வேண்டுமென்று அன்புடன் பேசத் தயாராக இருப்பவர்கள்கூட அவர்களுக்குக் கோயில் பிரவேசம் கூடாது என்று பேசுகின்றனர்.

இந்த விசித்திர மனப்பான்மைக்குக் காரணம் இருக்கிறது. அர்த்தமற்றதல்ல இந்தப் போக்கு.

உபகாரம் செய்யச் சம்மதிக்கிறார்கள்—உரிமையைத் தருவது என்றால் சங்கடப்படுகிறார்கள். உபகாரம் செய்வது சுலபம், உரிமையைத் தருவது கஷ்டம். உபகாரம் செய்வதிலே காட்டவேண்டிய தியாக உணர்ச்சி குறைவு. தீரமும் குறைவுதான் ஆனால் உரிமையைத் தருவதற்குத் தியாக உணர்ச்சியும் தீரமும் அதிமாகத் தேவை.

உபகாரத்தைப் பெறுபவருக்கும், தருபவருக்கும் இடையே ஏறத்தாழ, அடிமை எஜமானன் என்ற நிலைமைதான் இருக்கும். உரிமை தருவது, பெருவது என்பது இந்த நிலையை அல்லது இருவருக்கும் சம நிலை, சம அந்தஸ்து ஏற்படச் செய்கிறது உபகாரம் 'ஐயோ பாவம்' என்ற உணர்ச்சியின் விளைவு. உரிமை, 'ஏன்' என்று முழக்கத்தில் விளைவு, எனவேதான் சம்மதிப்பதில்லை. தீண்டாமை ஒரு அடிமை முறை உரிமையைப் பறிக்கும் சூது.

தீண்டாமை—எவ்வளவு வேதனையான, வேடிக்கை இது என்பதை எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும்.

கெட்ட பொருளைத் தொடக்கூடாது — குப்பை கூளம், நாற்றப் பொருள், ஆகியவைகளிடம் நிச்சயமாகத் தீண்டாமை அனுஷ்டிக்கத்தான் வேண்டும். அக்னித் திராவகம், வெடி குண்டு, விஷம், சீறும் நாகம், கொட்டும் தேள், இன்னும் பலப்பல உண்டு. ஆபத்துத் தரக்கூடியவை, அவைகளைத் தீண்டா திருக்க வேண்டும் — நியாயம் அது. ஆனால் பல கோடி மக்களை, தாய்நாட்டாரை, மூதாதையர் கால முதற்கொண்டு நம்முடன் வாழ்ந்து வருபவர்களைத் தீண்டமாட்டோம்—என்று கூறுவது, தீண்டாமையை அனுஷ்டிப்பது எவ்வளவு வேதனை, எவ்வளவு அர்த்தமற்றது என்பதை எண்ணிப் பார்க்கும் எவரும், இனியும் அந்தக் கொடுமை இருக்க வேண்டும் என்று வாதாட முடியாது — தீண்டாமையால் இன்ன நலன் விளைந்தது—விளைகிறது—விளை

யும் என்று கூறவும் முடியாது. அதற்கு மாறாகத், தீண்டாமையால் ஏராளமான கேடுகள் விளைந்திருப்பதைக் காட்ட முடியும். விவரமாகக்கூட விளக்க வேண்டியதில்லை. எட்டுக் கோடி பேர் உள்ளவர் தீண்டாதார். அவ்வளவு பேர்களுக்கும் மனப்புண் உண்டாக்குகிறோம். இதைவிட வேறு கேடு என்ன வேண்டும்?

தயை, தர்மம், அன்பு, நேசம் முதலிய பண்புகழ், நாட்டு மக்களிடம் வளர வேண்டும். அது தான் அவர்கள் நாகரிக வாழ்வு வாழ்கிறார்கள் என்பதற்கு அடையாளம் என்றெல்லாம் அறிஞர்கள் கூறக் கேட்டு அகமகிழ்கிறோம். விவேகானந்தரின் உபதேசத்தைப் புகழ்கிறோம். வடலூர் இராமலிங்கரின் சமரச சுத்த சன்மார்க்கத்தை வாழ்த்துகிறோம். ராஜாராம் மோஹன்ராய், தயானந்தர், ஆகியோருக்கு விழா நடத்துகிறோம். நம்முடைய நாட்களிலேயே அரிஜன் நிதிக்குப் பணம்கூடத் தருகிறோம். ஆனால் தீண்டாமையை அறவே ஒழிக்க வேண்டும் வாரீர் என்று அழைத்தால், தர்மம், தயை, அன்பு, நட்பு முதலிய குணங்களெல்லாம் ஒட்டுக்குள் மறைந்து கொள்ளும் ஆமைகளாகி விடுகின்றன. எங்கியிருந்தோ கிளம்பி வைதிகம் என்னும் நாகம் சீறுகிறது. அதை அடக்க அறிவாயுதம் வேண்டும்.

கள்ளக் கையொப்பக்காரன் கரம் கூப்புகிறான் — விபசாரி விசேஷ அபிஷேகம் செய்விக்கிறான். குடி கெடுப்பவன் கும்பாபிஷேகம் செய்கிறான் — கொள்ளை இலாபமடித்தவன் வெள்ளி இருஷ்பம்

செய்து வைக்கிறான். ஒழுக்கக் குறைவு உள்ளோர், அழுக்கு மனம் படைத்தோர் இழுக்கான வழி செல்பவர்கள், ஆலயங்களிலே நுழைய முடியாதபடி தடை உண்டா? இல்லை.

ஆனால், ஆதித் திராவிடரைமட்டும், ஆலயத்துக்கு வரக்கூடாதென்று தடுக்கிறோம்-நியாயமா?

‘அல்ல என்றுதான் தெரிகிறது. ஆனால்.....’ என்று தானே பதில் கூறுகிறீர்கள்?

ஆனால் என்று அநேக காலமாகக் கூறிவந்தாகி விட்டது. நண்பர்களே, ஆனால், என்பதை மறந்து, ஆகையால் தீண்டாமை கூடாது-ஆலயப் பிரவேசம் அவசியம்தான் என்று, அச்சத்தை விட்டுத் தீர்ப்பளியுங்கள்.

ஆனால்.....என்று நெகிழ்ந்த நிலையிலேதான் மக்கள் பேசுகிறார்கள், அதற்கு அர்த்தம், கோயிலுக்குள் தீண்டாதவரை விடக்கூடாது என்பதல்ல, ஆனால் சர்க்கார் சட்டம் செய்து விட்டுமே என்று தான் மக்கள் கூறுகிறார்கள் என்று சர்க்கார் எண்ணவேண்டும், மக்களின் மனம் இன்று, அத்தகைய சட்டமே தேவைப்படாத அளவு பண்படவில்லை—ஆனால் அத்தகைய சட்டம் வருவதைத் தடுத்தே ஆகவேண்டும் என்ற மன நிலை இல்லை. இந்தச் சமயந்தான் கோயில் நுழைவுக்கான சட்டம் செய்யும் சரியான சமயம் — என்று சர்க்காருக்குக் கூறுகிறேன் — பிரைஜ் என்ற முறையில்.

வாலிபர் தேவை

வாலிபர்கள் உரிமைப் போர்ப்படையின் ஈட்டி முனைகள். அவர் தம் உள்ளத்தில் புரட்சிப் புயலிருக்கும், வாழ்க்கை எனும் பொய்கையிலே விசாரம் என்னும் நஞ்சு கலக்கப்படாத பருவம். பகுத்தறிவு எனும் பகலவன் எறிபட்டு விஷப் பூச்சிகள் போன்ற சுயநல, சுய சுகக்கருத்துக்கள் அழிக்கப்பட்டிருக்கும், தூய்மையான அந்த வாலிப உள்ளங்களில்.

சந்தனக்காட்டைக் கடந்து மணமும் குளிர்ச்சியும் மருவி மக்களையெழிவிக்க வருகிறதே தென்றல், அது போன்றது வாலிபம்.

மாயா வாதமும் மனமருட்சியும் வாலிபர்களிடம் நெருங்க நடுங்கும். வெட்டிப் பேச்சைத்தட்டி நடக்கும் தீரம், வீணரின் கொட்டத்தை அடக்கியாக வேண்டுமென்ற வீரம், ஆபத்துகளைப் பொருட்படுத்தாமல் அநீதியைக் கண்டால் கொதித்தெழுந்து தாக்கும் பண்பு, வாலிபர்களிடையே மிகுந்திருக்கும். முடியுமா? காலம் சரியா? போதுமான பலம் இருக்கிறதா? நாவைவரை பொறுத்திருக்கக் கூடாதா? என்பன போன்ற பேச்சுகள் வாலிபர்களுக்கு இனிப்பாக இராது. கேட்டாயோ இந்தக் கொடுமையை? சும்மா இருப்பதோ? நாம் என்ன சொரணயற்றவர்களோ புறப்படு, போரிடு,

அநீதி ஒழியும்படும் அல்லது நாம் ஒழியும்வரை போர். இந்தப் பேச்சுத்தான் வாலிபர் செவி ஏறும். வாலிபர்கள் நடமாடும் எல்குக் கம்பிகள் அகத்திலே அருவிபோல் ஆர்வம். முகத்திலே வீரக்களை. செயலிலே துடிதுடிப்பு காணப்படும். தலை குனிந்து நிற்பது பெருமூச் செறிவது, நம்மால் ஆகிற காரியமா என்று இழுத்துப் பேசுவது, ஆகிய முறைகள் அவர்களுக்கு பிடிக்காதன. அவர்கள் செயலாற்றும் வீரர்கள்.

வாலிபர்கள் தமது போர்த்திறலேடுமட்டும் திருப்திப் படுவரல்ல. இலட்சியங்கள் கொண்டவர். உலகிலே பல்வேறு நாடுகளிலே நலனும் நாகரீகமும் ஓங்கி, கல்வியும் தொழிலும் மிகுந்து, மக்கள் இன்பமாக வாழ்கிறார்கள் என்று ஏடுகளிலே படித்தறிந்த வாலிபர்கள் தமது தாய் நாட்டிலே அடிமைத்தனமும் அறியாமையும் நெளியக் கண்டால் கொதிப்படைவார்களல்லவா? உலகெங்கும் கல்வியும் தொழிலும் வளரும்போது இங்கு 100-க்கு 80 பேருக்குமேல் படிப்பற்று இருக்கக் கண்டால் ஆத்திரம் வரத்தானே செய்யும். உரிமைக்காகப் போராடிய உத்தமர்கள், அக்ரமங்களை அழிக்க அனைத்தையும் அர்பணித்த தியாகிகள், மக்கள் வாழ உழைத்த மா வீரர்கள், ஆகியோர் பற்றிய வரலாறு படித்தறிந்த அவர்கள் சிந்தனையிலே, நம்மாலாவதென்ன பராபரமே. என்ற பஜனைப் போக்கு ஏற்பட முடியாதல்லவா? ஆகவேதான் வாலிபர்கள் விறுவிறுப்புடன் காணப்படுகின்றனர்.

என்னாடு பொன்னாடு. எங்கும் இதற்கு இல்லே ஈடு என்று மார்த்தாடுகிறான் வாலிபவீரன். நாட்டின் நிலை உயரவேண்டும், வளம்பெருக வேண்டும், செல்வம் வளர வேண்டும், தொழில் செழிக்க வேண்டும், ஒருவர் ஒருவரை அடக்குவது சுரண்டுவது, மேல்கீழ் என்றுபேதம் காட்டுவது விசாரத்தோடு விண்ணை அண்ணாந்து பார்ப்பது, “வாழ்வாவது மாயம் மண்ணாவது திண்ணம்” என்று வேதாந்தம் பேசுவது “பிறவாவரம் தாரும்” என்று சலிப்புச்சிந்து பாடுவது ஆகிய போக்கும் முறையும் மாறி எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர் என்று பாரதியார் சொன்னபடி அனைவரும் உரிமையுடன் உவகையுடன் வாழவேண்டும் நாடு, பூந்தோட்டமாக விளங்கி, நானிலத்தோர் கண்டு புகழும் நிலை அடைதல் வேண்டும் என்பது வாலிபர்களின் இன்பக் கனவு.

சுதந்திரம்—விடுதலை—என்றால், சட்டசம்பந்தமான சொற்களின் மாற்றம் என்றல்ல வாலிபன் எண்ணுவது. புதிய நிலை—புது அழகு—புது உருவம்—புதிய மகிழ்ச்சி. நாடு புதுக்கோலம் கொள்வது என்றேகருதுகிறான். உண்மையும் அதுதான்.

‘ஏன் இவ்வளவு வறுமை?’ கேள்வி

‘என்ன செய்யலாம், அடிமை நாட்டில் இருக்கிறோம்’—இதுதான் பதில்

‘ஏன் தற்குறித்தனம் தலைவிரித்தாடுகிறது?’

‘அடிமைத்தனம். அன்னியராட்சி.’

‘தொழில் வளராத காரணம்?’—கேள்வி

‘கூண்டிலிட்ட பறவை, பறக்குமா?—பதில்.

இங்ஙனம் நாட்டிலே காணப்படும் நாலாவிதமான கோணல்களுக்கும் ஒரே காரணத்தைக் காட்டி, இவ்வளவும் போக, ஒரே ஒரு மருந்து உண்டு, அதுவே சுதந்திரம், என்று பன்னிப் பன்னிக் கூறப்பட்டது. வாலிபர்கள் சொக்கினர் அந்த இன்பத்தை எண்ணி உழைத்தனர், இன்பம் காண—ஊராருக்கும் உரைத்தனர், சுதந்திர இந்தியாவிலே

சுகம் பிறக்கும்

அறிவு வளரும்

ஆளடிமையாதல் ஒழியும்

செல்வம் கொழிக்கும்.

என்றெல்லாம்.

இத்தகைய சித்திரம், சுதந்திர இந்தியா என்பதறிந்து வாலிபர்கள், அதனைத் தீட்டத் தயாராக வேண்டும்.

சுதந்திரமடைந்தநாடு, நெடுங்காலத்துக்கு முன்பு, ஏதேதோ வர்ணங்கள் கொண்டு தீட்டப்பட்டு, காலத்தால் மங்கி, உருவம் அழிந்து, வர்ணங்கள் குழைத்தும் கலைந்தும்போய், அவ்வப்போது திருத்தப்பட்டவைகளும் தேய்ந்துபோன, திரை போலிருக்கும், துவக்கத்தில் நாலாந்தர, ஐந்தாதர நாடகக் கம்பெனிகளிலே காணலாம் அதுபோன்ற திரைகளை.

நெடுங்காலம் அடிமைப் பிடியிலிருந்து விடுபட்டு, சுதந்திரம் அடைந்த எந்த நாடும் அந்தத் திரை போலத்தான் இருக்கும். அது போதும்

என்று திருப்திப்பட்டால் பயனில்லை. அங்கு கொஞ்சம் இங்கு கொஞ்சம் திருத்துவோம் என்றாலும் பயனில்லை நாலாந்தர நாடகக் கம் பெனிகதிதான். புகழ் பூஜ்யம். வருவாயும் கிடைக்காது. திரையைத் தீட்டியவர், வர்ணஜால வரப்பிரசாதர் ஆயிற்றே அப்படிப்பட்டவர் தீட்டியதை அழித் தெழுதும் யோக்கியதை அடியேனுக்கு உண்டா, என்று உபகாரம் பேசிப்பயனில்லை. அழித் தெழுத்தான் வேண்டும். வாலிபர்களின் திறமையால் புதிய சித்திரம் தீட்டப்பட வேண்டும். அதற்குத் தேவைகள் சிலபல உண்டல்லவா? விதவிதமான வர்ணங்கள் அவைகளை கொட்டிக் கலக்கி ஊற்றி வைக்க வட்டில்கள், தீட்டுக்கோல், இவைகளை யெல்லாம் விடமுக்கியமாக, தீட்டும் திறம் பெற வழிவகைகள் இவ்வளவும் வேண்டுமல்லவா? சுதந்திர இந்தியாவில் வாலிபர் செய்ய வேண்டிய வேலைக்கு இத்தகைய தேவைகள் உள்ளன. போரிட்டகாலம் நாடிழுதுக்கேற்றிய நேரம்—நல்லவாக்கு கொடுத்த வேளை—இவை தீர்ந்து விட்டன. சுதந்திர இந்தியாவிலே, வலைவுகளை நியிர்த்த, படுகுழிகளை மூட பாதைகளைச் செப்பனிட சூது மதியினரை அடக்க, சொந்த மதியற்றோருக்கு அறிவு புகட்ட, சுறண்டு பவனை அடக்க, சோர்ந்திருப்பவனுக்கு உரம்ஊட்ட பஞ்சம் வராமல் தடுக்க, படிப்பைப்பரப்ப தொழிலை வளர்க்க, வாணிபத்தை வளமாக்க—எண்ணப் போனால் மளமளவென்று பலப்பல வேலைகள் தெரியும் மனக் கண்முன் இவைகளைச் செய்ய வேண்டும். அதற்கான உறுதி வேண்டும். செய்வதைத் திருந்

தச் செய்ய வேண்டும். இதற்கு முழுக்கங்கள்—பவனிகள் கடை அடைப்புகள் போதாது. முறையும் திறமும், வழியும் வகையும் வேறு. நிச்சயமாக வேறுதான். வாலிபர்கள் ஆசிரியர்களாக வேண்டும். உலகத்தைத் கிராமத்தாருக்குக் காட்டவேண்டும். வாலிபர்கள் வைத்தியர்களாக வேண்டும், உடல், உள்ளம் இரண்டிலும் உள்ள நோய் தீர்க்கும் மருந்தளிக்க வேண்டும். வாலிபர்கள், பாலம் அமைக்க, நீர்த்தேக்கம் அமைக்க உழவு முறையை மாற்ற, தொழில் முறையைத் திருத்த, ஊராட்சி முறையை மாற்ற, பணிப்புரிய வேண்டும். பழமையின் பிடியிலிருந்து மக்களைப் பக்குவமாக விடுவித்து, புதுமையின் சோபிதத்தைக் காட்டி புத்துலகு அமைக்க வேண்டும். புத்துலகச் சிற்பிகள் ஆகவேண்டும் வாலிபர்கள். இதற்கான திறமும் தீரமும் தேவை. இதற்கான அறிவு ஆராய்ச்சி தேவை. இதற்கான வெளி உலகத் தொடர்பு தேவை. இதற்கான பண்பும் பயிற்சியும் மிகமிகத் தேவை. இந்தக் காரியத்தை முதியோர்கள் செய்யட்டும், இவை மிக்க சோர்வளிக்கக் கூடிய காரியங்கள், நாம் போரிட, எதிர்த்துத் தாக்க, தியில் குளிக்க வேண்டிய காரியங்களைச் செய்வோம் என்று வாலிபர்கள் இருந்து விடக் கூடாது. பழமையை விரும்பும் முதலியவர்களைக் கொண்டு புதுமைச் சித்திரத்தைத் தீட்டமுடியாது. அவர்கள் தீட்டியான பிறகு கோபிப்பது வீண் வேலை.

அந்தப் பணியினை வாலிபர்கள் புரியும்போது, பழமை பயங்காட்டும். வைதீகம் மிரட்டும் ஜாதி எதிர்க்கும். சம்பிரதாயம் சீறும், குறுட்டுக் கோட்

பாடுகள் முரட்டுப் பிடிவாதங்கள், அர்த்தமற்ற பற்று பாசங்கள், இவைகளெல்லாம் இருண்ட மண்டபத்திலே வட்டமிடும் வெளவால்கள் போலக் கிளம்பும். உற்றார் உறவினர், அண்ணன் தம்பி, பெற்றோர் பெரியவர்கள், எங்கெங்கிருந்தோ, எதிர் பாராத இடத்திலிருந்தெல்லாம் எதிர்ப்பு கிளம்பும். இவைகளைக் கண்டு அஞ்சாமல் அயராமல், பணி புரியும் பண்பு வாலிபருக்குத் தேவை. அதற்குத் தெளிவு வேண்டும். எங்கெங்கு இவைகளை எப்படி எப்படி எல்லாம் செய்திருக்கிறார்கள் என்று அறிந்துச் செய்யவேண்டும். அதற்கு வெளி உலகத் தொடர்பு வேண்டும். இவைகளைச் செய்கையில் ஏற்படக்கூடிய தொல்லைகள் பலப்பல. அவைகளை சரிசெய்யும் பொருமைக் குணம் கலந்த நெஞ்சு உரம் வேண்டும். இவைகளுக்கான மனப்பாங்கு வாலிபர்களுக்குத் தேவை,

எதிரி ஓர் மாயாவி. கண்ணுக்கே தெரிய மாட்டான். தெரியத் தொடங்கும் போதும் ஒரு உருவில் அல்ல, பல உருவங்களிலே, தோன்றுவான். 'அடுக்கமாடா இந்த அக்ரமம்?' என்று சீறிக் கேட்கும் ஆசிரியர் ரூபத்திலே 'மகனே.....ஏனோ இப்படி எங்களை வதைக்கிறாய்?' என்று அழுத கண்களுடன் நின்று கேட்கும் அன்னை உருவில், 'பாபி, என் முகத்தில் விழிக்காதே, என்று ஆத்திரத்துடன் பேசும் தந்தை உருவில், 'சே, தருதலை யாகிவிட்டான் இந்தப் பயல்' என்று வெறுத்துப் பேசும் பெரியவர் ரூபத்தில், 'மகாப் பெரியமேதாவி'. இவர் புதிதாகக் கண்டுபிடித்து விட்டார் என்று

கேலி பேசும் நண்பர் உருவிலே இப்படி எல்லாம் காட்சி அளிப்பான் அந்த மாயாவி—அதாவது பழமை. அதை எதிர்த்துப் போரிட, உறவு கொண்டாடி ஆசை மொழி கூறுமானால் அதிலே மயங்காதிருக்க வாலிபர்களுக்குத் திறமை தேவை,

நம்மைச் சுற்றி என்னகான்கிறேம் இன்று? அதோ மெருகு குலையாத மோட்டார் ஓடுகிறது. நாகரிகத்தின் சின்னம். உண்மை. உள்ளே? உல்லாச் சீமான். செல்வம் சுகம் செல்வத்தால் சுகம். சுகத்துக்காக செல்வம். சுகப்பட்ட செல்வ வான். சரி. மோட்டார் ஓட்டும். அதோ எதிர்ப்புறம் காண்பதென்ன? மாட்டுக்குப் பதில் மனிதன். மார்புடைய இழுக்கிறன் பாரவண்டியை. ஏழ்மை, உழைப்பு. உழைப்பவன் ஏழை. உல்லாசச் சீமான் மோட்டாரில் செல்கிறான். சல்லாபியின் வீட்டுக்கோ — இல்லை—சாம்ப் மூர்த்தி சன்னதிக்கோ.

இந்தக் காட்சி சுதந்திர இந்தியாவில் இருந்து தான் தீருமா? அதோ ஓர் கூட்டம். ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் உள்ள தொடர்பு பற்றி பிரசங்க பூஷணம் பேச்சானந்தர் சரமாரியாகப் பேசுகிறார். பேசட்டும், காண்பதெல்லாம் மர்மைய. பூண்பதெல்லாம் மர்மையே காண். பாடுகிறார்: கல்யாணி ஆலாபனம். கைவிரலிலே கவனியுங்கள், ப்ரஹ்மாகர் வைரம். பக்கத்திலே வெள்ளிச் செம்பு. கற்கண்டு பொடி போட்டுக் காய்ச்சிய பசும் பால் உள்ளே. பேசும் பொருள் கவனமிருக்கிறதோ? மாயர் வாதம்.

சுதந்திர இந்தியாவிலே இது இருக்குமா?

சீமான் ரசித்தார். மாயவாத பிரசங்கத்தை—
வீடு வந்தார்—வேலையாள் அவருடன் வந்தவன்,
ஒரு அடி பாட்டிலே கற்றுக்கொண்டான். மெல்லிய
குரலில் பாடுகிறான்.

“காயமே இது பொய்யடா” என்று.... எஜமா
னார் காதிலே இது விழுகிறது: அவர் உரத்த குர
லிலே கூப்பிட்டுக் கட்டளையிடுகிறார்.

“கதவை இழுத்துச் சாத்தடா.” என்று சுதந்
திர இந்தியாவிலேயும் இது இருக்குமா? ‘அடே
அப்பா, கொஞ்சம் விலகு. மேலே பாடாதே.
எட்டி நில். இதுவும் இருக்குமா?’

‘என் குலம் என்ன, கோத்திரம் என்ன?
அந்தஸ்து என்ன, என் மகளை, அந்தப் பயலுக்கா
கொடுக்க முடியும்? நான் என்ன ஜாதி அவன்
என்ன ஜாதி.

இந்தச் சிற்றம் இருக்குமா, சுதந்திர இந்தி
யாவில்.

இன்று காணப்படும் சகலமும் அங்ஙனமே
இருப்பதற்காக அல்ல வாலிபர்கள் பாடுபட்டது.
சுதந்திரம் என்றால் இத்தகைய கோரங்கள் ஒழிக்
கப்பட்ட நிலை ‘என்பதே முழுப் பொருள். இதற்
கான பணிபுரிவதற்கு நெஞ்சில் உரம் தேவை
வாலிபர்கட்கு.

மனிதன் மனிதனாக வாழ வழி கண்டு பிடிக்கும்
மகத்தான வேலை, வாலிபர்கள் முன் இருப்பது

நாட்டின் இயற்கை வளத்தையும், மக்களின் மன
வளத்தையும் பெருக்கும் பெரும் பணி இருக்கிறது,
புதிய வாழ்வு அமைக்கும் பொறுப்புள்ள வேலை.
இதற்குப் பல பொருள் பற்றிய அறிவும், எதையும்
பகுத்தறியும் தன்மையும், காரணம் கண்டே எதை
யும் ஏற்றுக் கொள்ளும் போக்கும், அறிவுடன்
தொடர்பு கொண்ட ஆற்றலும், மக்களிடம் மட்
டற்ற அன்பும், அவர்களை வாழச் செய்ய முடியும்
என்ற நம்பிக்கையும் அவர்கள் அனைவரும், வஞ்சிக்
காமல், சுரண்டாமல், அடக்கி ஆளாமல், அடிமைப்
படாமல் வாழக்கூடிய விதத்தில் நாட்டின் வளத்
தையும் முறையையும் புதுப்பிக்க முடியும் என்ற
எண்ணமும், பழயன கழிதலும் புதியன புகுதலும்
வழுவல, என்ற எண்ணமும் வாலிபர்களுக்குத்
தேவை. சிற்பியிடம் கற்பாறை தரப்படுகிறது.
அவன் வேலைக்கான மூலப்பொருள்—இனி அவ
னுக்குத் தேவை. சிரிய, உளியும் பெரிய உள்ள
மும், சுதந்திர இந்தியாவே, இதுபோலவே, வாலி
பர்களுக்கு பகுத்தறிவும், சுயமரியாதை உணர்ச்சி
யும் தேவை—புதுவாழ்வு பெற—முழு வாழ்வு பெற.

சமதர்மம்

சமதர்மம் — ருசிகரமான வார்த்தை — நாட்டிலே இன்று பலராலும் பேசப்பட்டு வரும் இலட்சியம். பலராலும் என்றால் உண்மையிலேயே அந்த உயர்ந்த இலட்சியத்தின்படி சமூகத்திருத்தி அமைக்கப்படவேண்டும். மக்களுக்குள் எந்தக் காரணங் கொண்டும் பேத உணர்ச்சியோ அதனாலான கேடுகளோ இருத்தல் கூடாது. வாழவேண்டும், பிறர் வாழ்வைக் கெடுக்காமல் என்ற சிறந்த நோக்கங் கொண்டவர்கள் மட்டுமல்ல, நாட்டிலே யுள்ள காட்டு ராஜாக்கள்கூட பேசத் தலைப்பட்டு விட்டனர்.

நாம் அனைவரும் சமம் என்பது உறுதியாச்சு என்னும் கவிதா நடையிலே மட்டுமல்ல அவனும் மனுஷன்தானேய்யா அவன் என்ன தலையில் கொம்பு முளைத்தவனா என்று தெருக்கோடி பாஷையில் கூட.

சமத்துவமாக வாழவேண்டும் என்ற பேச்சு ஒவ்வொருவர் பேசும்போது ஒவ்வொரு விதமான பொருள் இருக்கிறது.

முடிதரித்த மன்னன் கூறுகிறான், 'நமது ஆட்சியிலே அனைவரும் சமம், நாம் நமது மக்களிலே பேதா பேதம் பார்க்க மாட்டோம்' என்று மன்னனின் சமத்துவ நோக்கத்தை வெளிப்படுத்தும் பேச்சு

சாகவே இது முதலில் தோன்றும். ஆனால் சற்று சிந்தித்துப் பார்த்தால்... நமது ஆட்சியிலே

நமது கண்களுக்கு

...என்ற வாசகங்கள் மூலம் மன்னன் தன்னை அனைவருக்கும் மேலாக்கிக்கொண்டு தனது அதிகாரத்தை ஊர்ஜிதப்படுத்திக் கொள்கிறான் என்பது விளங்கும்.

கோபமாக இருக்கும்போது குப்பன் கூறுகிறான். 'அவனவன் ஜாதி அவனவனுக்கு உயர்வு தான்ய்யா' என்று. அவனே பிறகு குளிர்ந்த மனதுடன் இருக்கும்போது 'என்ன இருந்தாலும் அவர் மேல் ஜாதிக்காரர்' என்று பேசுகிறான். குளிர்ந்த மனதுடன் இருக்கும் போது மேல் ஜாதிக்காரன் கூறுகிறான் 'குப்பா ஜாதியிலே என்னடா இருக்கிறது? எல்லாம் அவர்கள் அவர்கள் குணத்தை பொறுத்து இருக்கிறது' என்று. ஆனால் கோபம் பிறந்தாலோ அவர் கொக்கரிக்கிறார். 'குதிரையும் கழுதையும் ஒன்றாகுமோ கையிலே உள்ள 5 விரலும் ஒரே அளவோ' என்றெல்லாம் இது போலத்தான் இந்த சிறந்த இலட்சியத்தைப்பற்றி மக்கள் பேசுவதை கூர்ந்து கவனித்தால் ஊஞ்சல் ஆடுவது போல சருக்குமரம் ஏறுவது போல சமதர்மப் பேச்சு காணப்படும். ஊராளும் முறையாக சிலராலும், உபதேச மார்க்கமாகச் சிலராலும், இது பேசப்படுகிறது. பேச்சிலே மட்டுமட்டுமல்ல, இந்த முரண்பாடு, இதைப் பேசும் மக்கள் நிலையிலேயும் காணலாம்.

கோபால கிருஷ்ணையரும் கவுன்சிலர்தான். கோவிந்த செட்டியாரும் கவுன்சிலர்தான், கொண்டையாவும் கவுன்சிலர்தான். முனிசிபல் சபையிலே அவர்களுக்குள் பேதமில்லை. ஒரேவிதமான அதிகாரம் அந்தஸ்து ஆசனம், எல்லாம். கோபால கிருஷ்ணையர் கொண்டுவரும் தீர்மானத்தை கொண்டையா எதிர்க்கலாம். தடையேதும் கிடையாது. சட்டம் ஜாதியை நவனித்து தடைபோடாது. அரசியலில் அவர்கள் மூவரும் சமம். நகரசபை மண்டபத்திற்கு உள்ளே வெளியே வந்ததும் மூவரும் வேறு வேறு — அங்கே சட்டமல்ல, சாஸ்திரம் அவர்களை ஆளுகிறது. அந்த சாஸ்திரத்தை, சட்டத்தால் தொடக்கூட முடிவதில்லை. கொண்டையாவை கோபாலகிருஷ்ணையர் சட்டப்படி நடத்துவார். நகரசபைக்குள்ளே சாஸ்திர முறைப்படி நடந்துகொள்வார் வெளியே. கொண்டையா வெறும் கொண்டையாவாக இராமல் மிஸ்டர் கொண்டையா, பி. ஏ. ஆக இருந்தால் கோபால கிருஷ்ணையரும் கோவிந்த செட்டியாரும் அவரை நடத்தும் முறை சம்பிரதாய முறையிலிருந்து கொஞ்சம் மாறுபடக்கூடும். கனிவுடன்கூட பேசுவர். ‘என்ன செய்யலாம், அவர் அந்த ஜாதியிலே பிறந்துவிட்டார்’ என்று. அதிலும் மிஸ்டர் கொண்டையா, பி. ஏ. ஒரு புதிய காரிலே வந்து இறங்கினால், சம்பிரதாய முறை உருத்தெரியாமல் மாறக்கூடும். ஆனால் எந்தக் காரணத்தை கொண்டோகொஞ்சம் கோபம் பிறந்தால் போதும், உள்ளத்திலே உறங்கிக்கொண்டிருக்கும் பழமைப் பாரம்பு சீறிப்படமெடுக்கும். கொண்டையாவின்

ஜாதி மட்டுமே அப்பொழுது கண்களுக்குத் தெரியும். பி. ஏ, பட்டம், புதிய மோட்டார் இவை மறையும்.

பணம், படிப்பு, இவைகளின் மூலம் ஜாதி பேதத்தின் கொடுமையை ஓரளவுக்கு குறைக்க முடியுமேயொழிய அடியோடு அழிக்க முடிவதில்லை. அரசியலில் சமத்துவம் ஏற்பட்டுவிட்டால் மட்டும் சமூகத்திலுள்ள பேதங்கள் போய்விடுவதில்லை. அந்த பேதம் இருக்கும்வரையில் ‘சமதர்மம்’ என்ற இலட்சியம் கனவில் காணும் காட்சியாகவே இருக்க முடியும் மக்களுக்குள் ஏற்படும் பேதம் பல காரணங்களால் அமைவதால், பேதத்தின் உருவம் பலவகையாக காட்சி யளிக்கிறது. ஜாதியால், மதத்தால், குலத்தால் அரசியல் நிலையால் பொருளாதாரத்தால் பேதம் ஏற்படுகிறது. இவையனைத்தையும் அகற்றியாகவேண்டும். ஆனால் இந்த நாட்டிலே, ஜாதி தான் மக்களுக்குள் பேதத்தை ஏற்படுத்தும் முதல் சாதனம். மக்களின் இரத்தத்திலே கலக்கப்பட்டிருக்கும் கடுவிஷம். மனதிலே இடக்கு நோயைப் புகுத்தவிட்டமுறை — எனவேதான் பேதம்ற்ற சமுதாயத்தை — சமத்துவத்தை — சமதர்மத்தை நாம் நாடவேண்டுமானால் முதலில் ஜாதி தொலைந்தாக வேண்டுமென்று நான் சார்ந்துள்ள அறிவியக்கம் பல காலமாக கூறி வருகிறது.

மனதிலே உள்ள தனைகளை நீக்குவது, அவசியமான காரியமென்பதை உணர்ந்து, ஐரோப்பா கண்டத்திலே பேரறிவாளர்களான, வால் டேர்,

ருசோ, போன்றார், அறிவுத் துறைப் புரட்சிக்காகப் பணியாற்றினர். அதே விதமான பணி தேவை. பொதுவாகவே நாம் சிந்தித்தால், இந்தப் பணியின் அவசியம் நன்கு விளங்கும். உலகில் உள்ள கஷ்டங்கள் வறுமை, பினி, வேலைபில்லாக் கொடுமை பாட்டாளி படும் துயரம், இவைகள் எல்லோரும் இன்புற்று வாழுவதற்கு ஏற்ற வசதியில்லாததால் உண்டானவையா என்று யோசித்தால், இல்லை என்று தெரியும். ஆராய்ச்சியாளர்கள் புள்ளி விவரங்களைக் காட்டியே கூறியிருக்கிறார்கள். இயற்கை தரும் செல்வத்தை வசதியைக்கொண்டு, நாளொன்றுக்கு சராசரி இரண்டுமணி நேரம் எல்லோரும் வேலைசெய்தால், எல்லோரும் வயிரூர உண்டு வாழலாம் என்று கூறியிருக்கிறார்கள். அவ்வளவு இயற்கைச் செல்வமும் அதனை மக்களுக்கான உபயோகப் பொருளாகும் பாட்டாளியின் சக்தியும் உள்ளன. இருந்தும் இவ்வளவு இன்னலை இங்கு மட்டுமல்ல, எங்கும் இன்று மட்டுமல்ல, பன்னெடுங்காலமாக, அனுபவித்து வரவேண்டியிருக்கிறது. சகித்துக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. சாமான்யர்களாகிய நம் காலத்திலே மட்டுமா வீராதிவீரர்கள் சாம்ராஜ்யாதிபதிகள் காலத்திலேயும் சரி யோகயாக விற்பன்னர்கள், வேத வேதாந்த சிரோமணிகள், ஆழ்வாராதிகள், நாயன்மார்கள், அஷ்டசித்தியை அறிந்தவர்கள், அரி அரசனை அழைப்பவர்கள், ஆத்ம ஞானிகள், என்போர்களின் நாட்களிலேயும் இந்தப் பிரச்னை இங்கிருந்து வந்ததுடன் இல்லாமை, போதாமை எனும் நோயின் பிடிப்பிலே சிக்கி ஒரு பெருங்

கூட்டம் அவதிப்படவும், செல்வத்திலும் சுகத்திலும் சிறு கூட்டம் அழிந்து கிடக்கவுமான நிலைமை இருந்து வந்தது. இதனை மக்கள் பல காலமாகச் சகித்துக் கொண்டனர். நம்மால் முடியாது என் றெண்ணி மருண்டனர். யாராவது இதை மாற்றும் முறையைக் கூற முன்வரமாட்டார்களா என்று ஏங்கி நின்றனர். எந்தக் குறுக்குவழி புகுந்தேனும் இந்த கஷ்டத்திலிருந்து நீங்க முடியுமா என்று பதைத்தனர். ஒருவரை ஒருவர் வெட்டி வீழ்த்திக்கொண்டனர். என்னென்னமோ செய்தனர். இந்தப் பிரச்னையைத் தீர்க்க இன்னும் ஓர் முடிவு காணவில்லை. மனிதனால் இந்தப் பிரச்னையைத் தீர்ப்பதற்கு முடிவு காணமுடியாத காரணம் என்ன? அறிவு இல்லை என்று கூறிவிட முடியுமா? பறக்கக் கூடக் கற்றுக்கொண்டான் பார் முழுவதையும் பாக்கட்கைஸ் ரேடியோவுக்குள் அடக்கிவிட்டான். இன்னமும் பசி, பட்டினி, பஞ்சம் இன்றி எல்லோரும் வாழ வழி கண்டுபிடிக்க மட்டும் மனிதனுடைய அறிவு அவனுக்கு பயன்படவில்லை. அறிவு பஞ்சம் அல்ல இதற்குக் காரணம் அவனுக்குள் புகுத்தப் பட்ட அச்சம் அவனுடைய அறிவு ஊற்றைப் பாழ் படுத்துகிறது. அதனாலேயே மனிதன் மனம் அலை மோதி நிற்கிறது.

மனிதன் கஷ்டம் அனுபவித்தபோது, மிதவாதி கள் அவனுடைய கண்ணையும் கருத்தையும், எந்த உண்மைக் காரணத்தால் மனிதன் கஷ்டப்படுகிறானோ அந்தக் காரணங்களை காண வொட்டாமல் தடுத்து, கைலாயம், வைகுந்தம், காகுந்தன், காளி

யாயி, ஜெபமாலை உடுக்கை இப்படி வேறு பல பொருள்கள், முறைகள்மீது திருப்பிவிட்டனர். மனிதன் திக்குத் தெரியாத காத்தைப்போலானான். எனவேதான் அவன் தன் நிலையை மாற்றிக்கொள்ளும் முயற்சியில் தோற்கவேண்டி நேரிட்டது. எடுத்துக் காட்டாக ஒன்று கூறுகிறேன், கூலி உயர்வுக்கோ, போனசுக்காகவோ ஒரு தொழிலாளர் சங்கம் போராடுகிறது என்று வைத்துக்கொள்வோம். பாட்டாளி, கூட்டம் முடிந்து வீடு போகிறான்.

மனைவி கேட்கிறாள், வேலை கூடத்தான் இல்லையே எங்கே போய் சுற்றிவிட்டு வருகிறீர்கள்; மணி பத்தாகிறதே....

அவன், 'பைத்தியமே இன்று மீட்டிங்கு' என்று சொல்லுகிறான்.

'அதுதான் இருக்கிறதே ஒவ்வொரு தினமும். சலித்த குரலில்,' மனைவி கூறுகிறாள்.

'வள்ளி வர்க்கப் போராட்டம் நடக்கிறது. இதிலே பாட்டாளி வர்க்கந்தானே ஜெயிக்கும்' என்று அவன் கூறுகிறான், அன்று கேட்ட சமதர்மப் பிரசாரத்தின் ஆர்வத்தால் என்னமோ பொன்னியம்மா புண்யத்தாலே அந்த முதலாளி மனது மாறி ஏழைகள்மேல் இரக்கங்காட்டவேணும் பரம்பரைப் பழக்கத்தால் வள்ளி கூறுகிறாள் இது போல.

இவ்விதம் இருவிதமான முறைகள், ஒன்றிற்கொன்று நேர்மாறானவை பேசப்படுகின்றன. ஒரே

குடும்பத்தில், ஒரே ஒரு இலட்சியத்தைப்பெற, இந்த முரண்பாடு ஒழிக்கப்பட்டால்தான் சுவையுள்ள அந்த இலட்சியத்தை நடைமுறையில் வெற்றிகரமாக்கிக் காட்டமுடியும். எனவேதான் மனதிலே உள்ள தளைகள் அறுபட்டால்தான் சமதர்மத்திற்குள்ள தடைகள் ஒழிக்கப்படும் என்று அறிவியகம் கூறுகிறது.

இவ்வளவு சிக்கல் நிறைந்த இந்த பிரச்சனையை சமதர்மத்தை—ஏதோ மிகச் சுலபத்திலே சாதித்து விடக்கூடும் என்ற முறையிலே பலர் பேசுகின்றனர். சாதாரணமாக நாம் பேசுவதில்லையா? சங்கீதம் என்ன சார், பிரமாதம் சாரீரம் கொஞ்சம் நன்றாக இருக்கவேண்டும் சுருதியுடன் சேர்ந்து பாடவேண்டும். தாளம் தவறக்கூடாது இவ்வளவுதானே என்று. பாட ஆரம்பிக்கும் போதுதானே தெரிகிறது. சாரீரம் வித்வானுடன் ஒத்துழைக்க மறுப்பதும் சுருதியுடன் அவர் மல்லுக்கு நிற்பதும் தாளம் அவருக்கு செய்யும் துரோகமும் அதுபோலத்தான் சமத்துவம் சமதர்மம் போன்ற இலட்சியங்களைப் பேசுவது சுலபம். சாதிப்பது கடினம். அந்த இலட்சியத்தின் சாயலை—முழுப்பயனைக்கூட அல்ல—சாயலைப் பெறுவதற்கு பல நாடுகளில் பயங்கரப் புரட்சிகள் நடந்திருக்கின்றன. இன்று நாட்டிலே மக்கள் அனைவரும் சமம் என்று பேசுமளவிற்கு வந்திருக்கிறோம். பலர் தெளிவற்ற முறையில் விளக்கமான திட்டமும் இல்லாமல்.

“காக்கை, குருவி” எங்கள் ஜாதி — “ஜாதிகள் இல்லையடி பாப்பா”—பாரதியார் பாடினார்.

அவருக்கு இல்லை, ஜாதி இருக்கவேண்டும் என்று பேசுபவனையே அவர் மனிதனென மதிப்பதில்லை. ஆனால் அவர் நாட்டில் என்ன நிலை? பாரதியார் பாடின அன்று அல்ல. இன்றும் என்ன நிலை? ஜாதி, மத, குல, பொருளாதார பேதங்கள் மக்களை முன்னேற ஒட்டாதபடி, மூச்சுத் திணரும்படி முதுகெலும்பை முறிக்கும்படி அழுத்துகின்றன.

இந்நிலையில் சமத்துவம் மலர்வதெங்கே? சமதர்மம் தோன்றுவதெங்கே? அதன் முழுப்பயனாகிய தோழமையைக் காண்பது எங்ஙனம்? தோழமை ஆழ்ந்த கருத்துள்ள அழகான சிறு சொல்.

ஒற்றுமை—கூட்டுறவு—ஒப்பந்தம்—கூடி வாழ்தல்—நட்பு அன்பு—என்றுள்ள எத்தனையோ பதங்களும் ஒவ்வொரு அளவு வரை மட்டுமே செல்லக் கூடியவை—முழுத்திருப்தி தருபவை அல்ல—தோழமை என்ற நிலையை அடையும்படிக் கட்டுகள் இவை—ஆனால் தோழமை, இவ்வளவுக்கும் மேலான ஒர் நிலை பேதம் நீங்கிய—நீக்கப்பட்ட அல்லது கவனிக்கப்படாத நிலை அல்ல—பேதம் ஏற்படாத நிலை—ஏற்பட முடியாத நிலை.

தாங்கள் ஒரு தாய்நாட்டவர்—பற்று, அவ்வளவுதான். ஒரு மதக்காரர்—பாசம்; அதற்குமேல் இல்லை. ஒரே கட்சிக்காரர்—நேசம் அவ்வளவோடு நின்று விடும் ஏனெனில் இவை ஒவ்வொன்றும் கடைசிவரை நீடிக்கக் கூடியது மல்ல. மனதுக்கு முழுத் திருப்தி தரக்கூடியது மல்ல.

அவனும் உன் நாட்டவன் தானே சொந்த நாட்டுக் காரர்கட்குள் சண்டையா? ஆகும்! இந்தச் சகோதரச் சண்டை என்று கேட்டுப் பார்த்தால் தெரியும். நாட்டுப் பற்றை அவன் நையாண்டி செய்வான்.

இதோபார் என்னாடு என்று காட்டுவான் தன் இடிந்த வீட்டை அதோபார் அவனுடைய நாட்டை என்று காட்டுவான் மாளிகையை, காட்டி விட்டுக் கூறுவான், இருவரும் ஒரே நிலப்பரப்பில் இருக்கிறோம் அவ்வளவே தவிர அவனும் நானும் ஒரே நாட்டுக் காரரல்ல அவனுடைய நாடு உல்லாசபுரி என் நாடு உழைத்து அறுக்கும் இடம் என்று கூறுவான், கோபங்கொண்ட ஏழைத் தொழிலாளி.

நெருக்கடியான எவ்வளவோ நேரங்களிலே நாட்டு பற்று மதப்பற்று முதலியன மங்கி விடும் விரோத உணர்ச்சியே கூட மூண்டுவிடும்.

தோழமை அலீதல்ல ஒருவரை ஒருவர் கண்டவுடன் முகமலர்ச்சி சிரமயின்றி ஏற்பட வேண்டும்—பயன் கருதி அல்ல—பாசாங்குக்கு அல்ல—அர்த்தம்ற்று அல்ல—கண்டதும் களிப்பு—நம்மைப்போல் ஒருவன் என்ற நினைப்பிலிருந்து அந்தக் களிப்பு மலர வேண்டும்.

பேதம் வெறும் மன உணர்ச்சியினால் மட்டுமே ஏற்படுவதல்ல—பேதம் இலாபம்தருகிறது. எனவே தான் அதனை விட்டுவிட மனமில்லை. பேதத்தால் பிழைப்பவர்களுக்கு ஓநாய்க்கு இரத்த பானத்தில் சுவையிருக்கும்மட்டுமே ஜீவகாருண்யத்தை அது எப்

படிவரவேற்க முடியும் பேதமும் பலகாலமாக இலாபம் தரும் சாதனமாக இருப்பதாலேயே அதற்கு 'சாகாவரம்' கோருகின்றனர் அதனால் இலாபம் பெறுகிறவர்கள், பேதத்தால் வரும் இலாபம் ஒழிக்கப்பட்டால்தான் தோழமை இருக்க முடிகிறது.

இந்த தோழமைதான், சமத்துவத்தின் கனி. சமதர்ம மணம். இதைக் காணத்தான், ஜாதி தொலைய வேண்டும் என்று பாரதியார் சொன்னார். அவரைப் பாராட்டுபவர்களைப் பார்த்து நாட்டைப் பார்த்து, ஆர்வமிக்க இளைஞர்களைப் பார்த்து.

இருட்டரையில் உள்ளதா உலகம்

ஜாதி இருக்கின்ற தென்பாணும் இருக்கின்றனே
மருட்டுகின்ற மதத்தலைவர் வாழ்கின்றாரே

வாயடியும் கையடியும் மறைவதெந்நாள்?

சுருட்டுகின்றார் தம்கையில் கிடைத்தவற்றை

சொத்தெல்லாம் தமக்கென்று சொல்வார் தம்மை

வெருட்டுவது பகுத்தறிவே இல்லையாயின்

விடுதலையும் கெடுதலையும் ஒன்றேயாகும்.

என்று பாரதிதாசன் கூறுகிறார்.

மேடைப்பேச்சு

இந் நாட்களில் மேடைப் பேச்சு, நாடாளும் நற்பணியில் முக்கியமான கருவியாகிவிட்டது. இந்தக்கருவி ஒரு சிலருக்கு மட்டுமே உரியதுமல்ல. அங்ஙனம் இருத்தலும் ஆகாது. மணிமுடி, வாள், ஜெபமாலை, இவைகளின் இடத்தை இப்போது மேடைப் பேச்சு கைப்பற்றி இருக்கிறது. ஜனநாயகம் வளர வளர, இதன் முக்கியத்துவம் வளரும். இதன் முக்கியத்துவமும், வலிவும் வளர வளர, இதனைக்கொண்டு தன்னலம் வளர்க்கும். ஆபத்தும் வளரக்கூடும். மக்களைத்தவறாக நடத்திச் செல்லுதற்கும் இதனைப் பயன் படுத்தும் தீய நோக்கமும் படரக்கூடும். திசை காட்டும் கருவி தீயோனிடம் சிக்கினால் கலம் பாரையில் மோதுதல் போல. அரசுகளை ஆட்டிவைக்கும் அளவுக்கு ஆற்றல் அமைந்த மேடைப்பேச்சு எனும் சக்தி சாதனம், ஒரு சிலருக்கு மட்டுமே கிடைத்து, அவர்களும் அந்தச் சக்தியைத் தவறான காரியத்துக்குப் பயன் படுத்துவதானால், மக்களின் நலன், பாறை மோதிய கலமாகும். எனவே இந்தச் சக்தியை மக்களில் பெருவாரியானவர்கள் பெறுவதற்கு முயலவேண்டும்.

எந்தக் காரியத்துக்கும் காரணங்கூற, மேடைப் பேச்சு, ஆள்பவர்களுக்குத் தேவைப் படுகிறது. ஆள்பவர்கள் அடாது செய்து மக்களைப் பாடு

படுத்தாதபடி பாதுகாப்புத் தேடிக்கொள்ள மக்கள், மேடைப் பேச்சைக் கைக்கொள்ளவேண்டி இருக்கிறது. ஆக, ஆள்பவர், ஆளப்படுபவர் எனும் இரு சாராருக்கும், மேடைப் பேச்சு, ஒரு சமயம் வாளாக, பிறிதோர் சமயம் கேடயமாக, ஒரு சமயம் விளக்காக வேறோர் சமயம் தீப்பந்தமாகப் பயன்படுகிறது.

முன்னாளில், வெளியார் படை எடுப்பு, உள் நாட்டுக் குழப்பம், காட்டு மிருகங்கள் நாட்டிலே புகாதபடி பார்த்துக் கொள்வது போன்ற சில அடிப்படைக் காரியங்கள் மட்டுமே ஆள்பவர்களுக்கு இருந்தன. மக்களில் அன்றாட வாழ்க்கையிலே, அவர்களின் ஆட்சி புகுந்ததில்லை. இப்போது நிலைமை தலைகீழ் மாற்றம். அரிசி எந்த அளவு உண்ணலாம் என்று அளவிட ஆள்பவருக்கு அதிகாரம் இருக்கிறது, ஆஸ்திரேலியா சென்றவது உணவுப் பொருள் கொண்டுவர, முடியாவிட்டால், ஆட்சிப் பீடத்தை விட்டு வெளியேபோ, என்று கூறும் உரிமை மக்களுக்கு இருக்கிறது. மக்களின் தனி வாழ்க்கையிலே இப்போது ஆள்பவர்களுக்கு, அதிகமான அளவு, இடம் ஏற்பட்டுவிட்டது. எனவே, மக்களுக்கும் ஆள்பவர்களின் தன்மை, நோக்கம், திட்டம் இவைகளைப் பற்றிக் கண்காணிக்கும் பொறுப்பு அதிகரித்துவிட்டது. இந்தக் கண்காணிப்பு வேலைக்கு மேடைப் பேச்சு முக்கியமான துணையாகிறது. மேடைப் பேச்சு முக்கியம் என்பது

சரி, ஆனால் முடியுமா? நம்மால் ஆகுமா என்று எண்ணம் பிறக்கக்கூடும்.

வானத்தில் வட்டமிடும் பறவைகளைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு, பிறகு, அது போன்று பறக்கும் சாதனம் கிடைத்தால் பயன் அதிகமாக இருக்குமே என்று மனிதன் எண்ணத் தொடங்கினான். அந்த எண்ணம் ஆகாய விமானத்தை ஆக்கித் தந்தது.

அலைகடலை அடக்கும் மரக்கலம் அமைத்தோர், ஆழ் கடலுக்குள்ளே, செல்லும் கலம் அமைத்தோர், விண்ணில் பறக்கும் விமானம் அமைத்தோர், தொலைவிலுள்ளதைக் கேட்கவும் காணவும் கருவிகள் கண்டுபிடித்தோர் காட்டாறுகளைக் கட்டுக்குக் கொண்டுவந்தோர், நீரிலே நெருப்பின் சக்தியைக் கண்டறிந்தோர், அனைவரும் நம்போல், மனிதரே அவர்களால் முடிந்தது. நம்மால் ஆகும் என்ற நினைப்பு அவர்களை ஊக்குவிக்கும் சக்தியாயிற்று. அவைகள் சாத்தியமானபோது, மேடைப் பேச்சா சாத்தியமாகாது. பேசாமலிருப்பது வேண்டுமானால் சிரமம் — சிந்தையை அடக்கியே சும்மா இருப்பதரிது—பேசுவது எளிது. பேசுவதை, ஒழுங்குக்கும் முறைக்கும் கட்டுப்படுத்துவதுதான், மேடைப் பேச்சு.

எனவே, இந்நாளில் மேடைப் பேச்சுக்குத் தேவையும் பயனும் உள்ளது என்பதை உணர்ந்து அதனை நாமும் பெறமுடியும் என்ற நம்பிக்கையும் கொள்வது, முதல் வேலை.

பிறகு, மேடைப்பேச்சு எங்கனம் அமைதல் வேண்டும், எப்படிப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்பனவற்றைக் கவனிக்கவேண்டும். மேடைப்பேச்சு, தென்றலா, புயலா? திஞ்சவையுள்ள இளநீரா அல்லது வேம்பின் சாறுபோன்றதா — எங்கனம் இருத்தல் வேண்டும் என்ற கேள்வி நிச்சயமாகத் தோன்றும். இந்த எண்ணம், ஒரு சருக்குமேடை. மேடைப் பேச்சுக்குத் தங்களைத் தயாரித்துக்கொள்வோர் மிக ஐக்கரதையாக ஊன்றி நடக்க வேண்டிய இடம் இது.

இனிமையாகப் பேசவேண்டும் என்பதொன்றையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு மேடைப்பேச்சு முறை பயிலத் தொடங்குவது ஆகாத காரியம் மட்டுமல்ல — தேவையுமற்றது. இதனால், கடுஞ்சொல் பேசுவதே சிலாக்கியம் என்பதல்ல பொருள் சொல், சுடுமா சுவைபயக்குமா என்பதொன்றையே நோக்கமாகக் கொள்வது கூடாது என்பதைத் தான் கூறுகிறேன். அந்த முறையில் பேசுவது ருக்மணி கலியாணம், ராம பட்டாபிஷேகம், சீமந்தனி கதை போன்ற காலட்சேபம் நடத்துபவருக்கு வேண்டுமானால், சாத்தியமாகக்கூடும் — பயனும் கிடைக்கக்கூடும் — படியை அரைக்காலாகக் காய்ச்சிய பால், அதிலே கற்கண்டுத் தூள், குங்குமப்பூவின் குழம்பு. இவ்வளவும் போதா தென்று பக்தியும் ஆசையும் கூட்டித்தரப்படக்கூடும். ஆனால் மேடைப் பேச்சு, காலட்சேபமல்ல. விவாதத்துக்குரிய உயிர்ப் பிரச்னைகளைப் பற்றிய கருத்துகளை வெளியிடுவது. இனிமை எல்லோருக்

கும் கிடைக்கும்படி செய்யும் நாவாணிபம் அல்ல. மேடைப்பேச்சு, வாய் பொத்தி, கை கட்டிக் கேட்கும் மக்கள் எதிரே நடத்தும் உபதேசமல்ல. அருள் வாக்கல்ல. பேசுபவர், கேட்பவர்களைவிட மேதை என்று ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட நினைவு மல்ல...கேட்பவர்கள், இன்ன பொருள்பற்றிப் பேசினால் என்று பணித்திட, பேசுபவன் அது போலவே நடத்தும், வசன சங்கீதமும்ல்ல. வாழ்க்கையுடன் தொடர்பு கொண்ட பிரச்னைகளைப் பற்றி, மக்கள் குழப்பமான கருத்து கொண்டிருந்தால் தெளிவு அளிப்பது, மக்கள் மருண்டிருந்தால் மருட்சியை நீக்குவது, மக்கள் கவலையற்று இருந்தால், பிரச்னையின் பொறுப்பை உனரச்செய்வது, போன்ற காரியம். மக்கள் கொண்டுள்ள கருத்துக்கு முற்றிலும் மாறுவற்றையே கூறியாக வேண்டிய நிர்ப்பந்தமும் மேடைப் பேச்சாளனுக்குச் சில சமயம் ஏற்படக்கூடும். பேச்சைக் கேட்க வருபவர் அனைவரும் ஒத்த கருத்தினர் அல்ல. இந் நிலையில் மேடைப்பேச்சு இனிமை பயப்பது மட்டுமே குறிக்கோள் என்று கொண்டால் நடவாது — ஆகாது.

சரஸ்வதி தாண்டவமாடுகிறாள் அவன் நாவில் என்று புகழ்வதும், தம்பி என்னடா சண்டப் பிரசண்டமடிக்கிறாய் — வீசு மலைப்பிஞ்சுகளை என்று ஏசுவதும், ஏக காலத்தில் நடைபெறும் விநோத புரியிலே இருக்கிறான் மேடைப் பேச்சாளி, எந்தப் பேச்சு, பலருக்கு இனியதாய், பயனுடையதாய், அறிவு நிறம்பியதாய்த் தோன்றுகிறதோ, அதே

பேச்சு வேறு சிலருக்கு, சுடுசொல்லாய், வெட்டிப் பேச்சாய், ஞான சூன்யமாய்த் தோன்றக்கூடும். அவரவர் அந்தந்த எண்ணத்திற்கு ஏற்ப நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபடக்கூடும். தென்றல் என்பர் சிலர், புயல் என்பர் சிலர், தேனினும் இனிய தென்பர் சிலர், கர்ணகடூரம் என்பர் சிலர், வீணுரை என்பர் சிலர், விவேக சிந்தாமணி என்பர் சிலர். இதிலே கவனம் செலுத்தக் கூடாது மேடைப் பேச்சு, ஒரு பொறுப்புள்ள பணியாகவும், பயன்தரும் கருவியாகவும் இருத்தல் வேண்டும் என்ற நோக்கமுடையோர்.

அச்சம் தயை தாட்சனியத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு கருத்தை அடகு வைக்கும் குணமும் இருத்தலாகாது; காட்டுக் குதிரை மீதேறிச் செல்லும் முரட்டுச் சபாவக்காரன் கைத்தடிபோன்ற போக்குதான் வீரமுழக்கம் என்றும் கருதலாகாது. இந்த இரண்டு வழக்குப் பாதைகளுக்கும் இடையே உள்ள, நல்வழி இன்னது என்று அறுதியிட்டுக்கூறமுடியாது. அந்தப் பாதை, பாடுபட்டு அவரவர்கள் கண்டறிய மட்டுமே முடியும். ஆனால் அதற்கு, பேசுபவர்களுக்குத் தாம் பேசும் பொருளில் ஆழ்ந்த நம்பிக்கையும், மதிப்பும் இருப்பதுபோலவே, மன்றம் வரும் மக்களிடம் மதிப்பும் நம்பிக்கையும் வேண்டும். பேச்சு இனிமையாக இருக்க வேண்டும் என்பதையே நோக்கமாகக் கொள்வதைவிட, மக்களையும் கொள்கையையும் மதித்து, நம்பிக்கையுடன் பேசும் நோக்கம் சிறந்தது — மேலானது.

“தீயினாற் சுட்டபுண் ஆறும் — நாவினால் சுட்டபுண் ஆறாது” என்ற வள்ளுவர் வாக்கு, தனிப்பட்ட உரையாடலுக்கு மிகப் பொருத்தமாக இருக்கும் — பேச்சு மேடையிலே ஆறியபுண் அதிகம் நாவினால் சுட்ட வடு பெற்றதாக எண்ணி கல்வீசினோர், நல்வழி கண்டோம் அவர் உரையால் என்று பிறிதோர் நாள் உணர்ந்து, கல்தூக்கிய கரத்தால் கனத்த மாலையைத் தூக்கிவரும் காட்சிகள் நிறம்பிய விசித்திரபுரி, மேடை.

எனவே, பேசும் பொருள் பயன்படத்தக்கதாகவும், வீணான வீம்புக்கு வித்திடாத வகையிலும் அமைத்துக் கொள்வது நல்லது. இனித்தே ஆக வேண்டும் என்று முயன்றால், சதங்கையும் ஜாலரும் தேடித்தீர வேண்டிவரும்.

இனிமையுங்கூட, கொள்கையின் உறுதியிலே இருந்து பிறப்பதுதான் — கொள்கையை விட்டுக் கொடுப்பதால், வராது.

வள்ளுவர் வாக்கின்படி பேச்சு அமைவதற்கு வள்ளுவர் வாக்கின்படி கேட்பவர்களும் அமைய வேண்டும். பேசுபவருக்கு முறைகூறிய வள்ளுவர், கேட்பவருக்கும் முறைகூறி இருக்கிறார்.

“எப்பொருள் யார் யார் வாய் கேட்பினும்
அப்பொருள் மெய்ப் பொருள் காண்பதறிவு.”

ஆனால் நடைமுறையில் இந்தக் குறள் இல்லை மெய்ப் பொருள் காண்பதறிவு என்றார் திருவள்ளுவர் — மெய்ப் பொருள் காண்பதறிது என்று ஆகிவிட்டது நிலைமை.

இனி, பேச்சு, கருத்தின் தொகுப்பு. ஆசையால் பேச்சு பயனும் சுவையும் தருவதாக இருக்க, கருத்துகளைக் கவனித்தாக வேண்டும். கருத்து, சிந்தனையின் விளைவு. சிந்தனை, காண்பன கேட்பனவற்றிலே தொடர்ந்து ஏற்படும் ஆர்வம். ஒரே பொருள், காண்பொருளுக்கு வெவ்வேறு சிந்தனையைக் கிளறி வெவ்வேறு கருத்தை அண்டி, அதற்கேற்ற முறையிலே, பேச்சு பிறக்கச் செய்யும். வெப்பிலை, வைத்தியர், பூசாரி, எனும் இருவருக்கும் வேறுவேறான எண்ணம் தருவதுபோல.

ஒரு எடுத்துக்காட்டு, குதிரையைப் பற்றிப் பேசும்படி சிலருக்கு அழைப்பு விட்டுப் பார்ப்போம் — வேடிக்கையாக இருக்கும் அவர்களின் பேச்சு.

வரலாற்று வகுப்பு மாணவர் பேசுவதானால், குதிரைகளுக்குக் கெம்பீரமும் பெருமையும் ஏன் ஏற்படாது மகாவீரன் அலெக்சாண்டர் ஏறிவந்தது ப்யூசிபாலன் எனும் குதிரை மீது அல்லவா” என்று சுவையுறச் சொல்வார். தமிழக ஏடுபடித் தோர், தேசிங்குராஜா கதையில் வரும், பாராசாரி, நீலவேணி பற்றிப் பேசாமலிரார். பழம்பாடல் படித் தோர் முன் இருவர் தொட்டிழுக்க பின்னிருந்து சிலர் தள்ள, மாதம் காதவழி பறந்த குதிரையைக் காளமேகம் கண்ட காட்சி பற்றிக் கூறுவார். கிண்டி குதிரைப் பந்தயத்தின் கேடுகளை விளக்கும் நோக்க முடையோரோ தாலி அறுக்கும் பிசாசே தந்தைக்கும் தனயனுக்கும் பகைமூட்டும் சனியனே — சூழ்ச்சியிலே மக்களைச் சிக்கவைக்கும் சகுனியே. நேசர்

களுக்கிடையே மனக்கிலேசத்தைக் கிளப்பிவிடும் மாபாவியே உன்னால் கெட்டன குடும்பங்கள் கொழுத்தனர் வட்டிக் கடைக்காரர். குடித்தனத்திலே தீ மூட்டினாய் கொலைக்கும் களவுக்கும் கூட காரணமானாய் குதிரையே கோரத்தின் சொருபமே. பாபத்தின் கருவியே. பாதகத்தின் பங்காளியே. உன் குலம் அழிக. கூண்டோடு அழிக. பூண்டின்றி ஒழிக, என்று கோபமாகக் கூறுவார். ஒரு சமயம் பிரம தேவனை இலட்சுமி தேவியார் கோட்டானாகப் பிறக்கும்படிச் சாபமிட்டார். பிரமன் கோட்டானாகப் பிறந்தான். அந்தக் கோட்டான் முட்டையிலே குதிரை பிறந்தது, என்றுள்ள புராணத்தைக்கூறுவார் புராணீகர். சைவப்பிரசங்கியாரோ குதிரைகளா அடியேனுக்கு அடங்காக் கோபம் பிறக்கும் அவைகளைக் கண்டதும் என் மணிவாசகன் இந்தப் பாழான குதிரைகளாலன்றே சிறைப்பட்டான் துயருற்றான் என்று துவங்கி இறுதியில் ஆனால் தீரயோசிக்கும்போது பரியிடம் பரிவே பிறக்கிறது. ஏனெனில் மணிவாசகரின் பெருமை மாநிலம் அறியும் நிலை, குதிரையாலன்றே ஏற்பட்டது. எனவே குதிரைக் குலம் வாழ்க, என்று கூறி முடிக்கக் கூடும்.

குதிரையைப் பற்றிப்பேசுவதிலே இவ்வளவு வேறுபாடுகள் தோன்றக் கூடுமானால் நாட்டு நடவடிக்கை, நாடாள்வோரின் திட்டங்கள் ஏடுகளிலே உள்ள கருத்துக்கள் போன்ற பிரச்சனைகளைப் பற்றி பேசும்போது வேறுபாடுகள் கொஞ்சமாகவா இருக்கும். எனவே மேடைப்பேச்சு பல திறப்

பட்ட கருத்துக்கள் உலவி, ஒன்றோடொன்று போரிடும் களமும் ஆகிறது. களத்திலே பரிசும் உண்டு. பகையும் உண்டல்லவா? கருவியும் கலங்கா உள்ளமும் வேண்டுமல்லவா?

கருத்துக்களைக் கொள்ளும்போது இந்த நிலை அறிந்து தொகுக்க வேண்டும். மலர்கள் பலவகை வர்ணத்தில் மணத்தில் இவைகளில் மணமுள்ள மலர், மாலையாக்கப்படலாம் செண்டு ஆக்கப்படலாம் சரம் ஆக்கப்படலாம்.

மலர் கொண்டு மாலை தொடுத்தலிலே கைத்திறன் இருக்கத்தான் செய்கிறது. ஆனால் கைத்திறன் முழுவதும் காட்டி காகிதப் பூ மாலை தொடுத்தால், பயன் என்ன? மாலைக்கு முதற்பொருள் மணமுள்ள மலர். அதுபோல பேச்சுக்கு முதற்பொருள் சுவையும் பயனும் உள்ள கருத்துக்கள். மாற்றான் வீட்டுத் தோட்டத்திலே பூத்திடும் மல்லிகைக்கு மணம் உண்டல்லவா? ரசிக்கத்தானே செய்வோம். அதுபோலவே பேசுபவரின் கருத்து பயன் தருமாயின் கேட்பவரின் கூட்டுறவு எத்தன்மையதாக இருப்பினும் அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்வர். எனவே மேடைப் பேச்சுக்கு கருத்துக்களைச் சேகரிப்பது சிந்தனையில் விளையும் படிச் செய்வது மிகமிக முக்கியம். பூத்த மலரை அழகுறத் தொடுத்தல் போல, கிடைத்த கருத்தை தொகுத்தும் வகுத்தும் பிரித்தும் வெல்லும் சொல், தெளிவான நடை, நம்பிக்கையூட்டும் போக்கு இவைகளைக்கொண்டு பேச்சு அமைத்தல் வேண்டும்.

அமைத்தல் வேண்டும் என்பதை விட அமையும் நிலை பெறவேண்டும் என்பது பொறுத்தமாக இருக்கும். தூய்மையான நோக்கமும் தெளிவான அறிவும் கொள்கை வெல்லும் என்ற நம்பிக்கையும் இருக்குமானால் தட்டுத்தடுமாறிப் பேசும் பேச்சு நாளாவட்டத்தில் முழுக்க மாகித்தீரும்.

அவர் போலப் பேசவேண்டும், இவர் உபயோகித்த சொல்லை வீசவேண்டும். இரண்டோர் மேற்கோள்வேண்டும், மெர்சன் இங்கர்சால் ஆகிய யாரையாவது துணைக்கு அழைத்தே ஆகவேண்டும், இடையிடையே நகைச்சுவைக்காக விகடத் துணுக்குகளைச்சேர்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டு பேச்சு அமைப்பது ஒரு மல்லி, பக்கத்தில் தழை, பிறகோர் சாமந்தி, அடுத்துக் கொஞ்சம் தவனம் பிறகோர் மணயில்லா மலர், பிறகு தழை என்ற முறையில் தொடுக்கப்படும் கதம்ப மாலை யாகும். கதம்பம், மலர் குறைவாகவும் தழை அதிகமாகவும் இருப்பின் மாதர் கொள்ளார். அது போலவே பேச்சும் கருத்து அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகி சுவைக்குதவாதன அதிகமாக இருப்பின் எவரும் கொள்ளார். எனவே கருத்து மிக மிக முக்கியம். நடை வானவில். அதிக நேரம் அழகனிக்காது.

நீதியை நிலை நாட்ட நேர்மையை வலியுறுத்த, நாட்டிற்கேற்ற திட்டங்களை எடுத்துரைக்க, மடமையைமாய்க்க, கொடுமைகளைக்களைய, சிறுமைகளை, சீரழிவுகளைப்போக்க, ஆர்வம்தோன்ற வேண்

மும். அந்த ஆர்வம் ஏற்படுத்தும் சிந்தனையிலே பூத்திடும் நல்ல கருத்துக்களை அழகுறத்தொடுத்து அளிப்பதே மேடைப் பேச்சு.

மலர்மாலே மதயானை முன் வீசப்பட்டுக் காலில் மிதிபடுவது போல, நல்ல பேச்சுக்குப் பொல்லாத நிலை வருவதுமுண்டு. முகர்ந்து ரசித்து, கூந்தலிற் செருகி, இன்புற்று மகிழும் மாதரிடம் மலர் சென்று பெருமையும் பயனும் பெருவது போல நல்லபேச்சு, சுவையும் பயனும் கண்டறிந்து பெறக்கூடியவர்களிடம் போய்ச்சேர்வதும் உண்டு. ஆனால் என்ன ஆகுமோ என்ற ஏக்கத்தை முதலில் கொள்ளாது. கருத்துக் கோவையான பேச்சை, நாட்டுக்கு அளிப்பது நமது கடமை. என்ற எண்ணத்தை முதலிற் கொள்ளுவதே மேடைப் பேச்சில் வெற்றி பெறும் வழி. அந்த வழி அனைவருக்கும் பொது, அனைவருக்கும் உரிமை உண்டு. முயன்றால் யாரும் வெற்றி பெறலாம்.

மகாத்மா காந்தி

உலக உத்தமர் மறைந்ததால், உள்ளம் நொந்து கிடக்கும் நாம், ஒருவருக்கொருவர் ஆறுதல் மொழி கூறிக் கொள்ளும் நிலையிலே இருக்கிறோம். ஒரு கிழமைக்கு மேலாகி விட்டது, இழி குணத்தான், மானிலம் போற்றும், மகாத்மாவைக் கொலை செய்து, உலகம் இன்றும் அழுது கொண்டு தான் இருக்கிறது. அவருடைய மாண்புகளைப் பற்றிப் பேசாத நாடிಲ್ಲ. எழுதாத ஏடில்ல. எங்கும் கலக்கம் - ஏக்கம் - எவருக்கும் தாங்கொணாத் துக்கம். அதை மாற்ற அவரைப் பற்றிப் பேச முனைகிறோம். ஒவ்வொரு பேச்சும், மீண்டும் மீண்டும், கண்ணீரைக் கொண்டு வரவே உதவுகிறது. மூண்ட தீ அணையவில்லை - துக்கம் தரும் நிலை அது. ஆனால் அவர் புகழ் ஒளி பரவுகிறது. அதை எண்ணுவோம். ஆறுதல் பெற முயற்சிப்போம்.

நாம் அரசரிமை இழந்திருந்தபோது அவர் பிறந்தார். அவர் மறையும் போது நாம் அரசரிமை பெற்று வாழ்கிறோம்.

அவர் பிறந்த போது நமது நாடு, உலகிலே இழிவும் பழியும் தாங்கிய நாடாக இருந்தது. அவர் மறைந்திடுவதற்கு முன்னம், மாஸ்கோவிவிருந்து நியூயார்க் வரையிலே உள்ள சகல நாடுகளிலும்

நமது விடுதலையை விளக்கும் விருது பெற்று, தூதுவர்களும், பிரதிநிதிகளும் வீற்றிருக்கும் நிலை உண்டாகி விட்டது.

அவர் பிறந்த போது உலக மன்றத்திலே, நமக்கு இடம் கிடையாது. இன்று நாம் இருந்தால் உலக மன்றத்திலே புதியதோர் பலம் என்று பல நாடுகள் எண்ணும் நிலை ஏற்பட்டு விட்டது.

அவர் பிறந்த போது, இங்கு தேவைப்படும் எந்தச் சாமானுக்கும், வெளி நாட்டின் தயவை நாடி, ஏங்கிக் கிடந்தோம். இன்று வெளி நாடுகள், நமது சரக்குகளைப் பெற நம்முடன் ஒப்பந்தங்கள் செய்து கொள்வதற்குத் தமது ராஜ தந்திரத்தை உபயோகிக்கும் அளவு மாறுதலைக் காண்கிறோம்.

அவர் பிறந்த போது, கோயில்கள் மூடிக் கிடந்தன. தீண்டாதார் என்று தீயோரால் அழைக்கப்பட்டு வந்த தியாகப் பரம்பரையினருக்கு அவர் கண் மூடுமுன், மூடிக்கிடந்த கோயில்கள் எல்லாம் திறந்து விட்டன.

குடித்துக் கிடப்பது மிகச் சாதாரணம். சகலம் என்று யாரும் எண்ணிக்கொண்டிருந்த நாட்கள், அவர் பிறந்த காலம். மது விலக்குச் சட்டம் அமுல் நடத்தப்படுவதைக் கண்டான பிறகே அவர் மறைந்தார்.

அவர் பிறந்த காலத்திலே, சூரியனே அஸ்தமிக்க அஞ்சும்படியான அளவுள்ளதாக இருந்தது, பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யம். அந்தச் சாம்ராஜ்யத்தின் ஆதிக்கப் போக்கு அழிந்ததைக் கண்டான பிறகே! அவர் கண்களை மூடினார்.

அவர் பிறந்த நாட்களிலே, பிரிட்டனிவிருந்து, கவர்னர்களும் மற்ற அதிகாரிகளும் இங்கு வந்த வண்ணம் இருந்தனர். ஆள்வதற்கு—அடிமை இந்தியாவை விட்டு வெளியே அவர்கள் போகும் காட்சியைப் பார்த்து விட்ட பிறகே, உத்தமர் உயிர் நீத்தார்.

இவ்வளவையும், அவர் மந்திரக் கோல் கொண்டோ, யாக குண்டத்தருகே நின்றோ சாதிக்கவில்லை — மக்களிடையே வாழ்ந்து மக்களின் மகத்தான சக்தியைக் திரட்டிக் காட்டிச் சாதித்தார். புதிய வாழ்வு தந்தார். புதிய அந்தஸ்து தந்தார்.

இவ்வளவு தந்தவருக்கு, அந்தத் துரோகி தந்தது, மூன்று குண்டுகள். சாக்ரடீசுக்கு விஷம் தந்தது போல.

அவர் சாதித்தவைகள் மகத்தானவை, ஆனால் அவர் சாதிக்க எண்ணியிருந்தவை, வேறு பல, அவை மேலும் மகத்தானவை.

நாட்டிலே உள்ள மற்றக் கொடுமைகள், ஜாதிச் சனியன், வறுமை, அறியாமை, ஆகியவற்றை அடியோடு களைந்தெறிந்து விட்டு, உலகினா கண்டு பின் பற்றத்தக்க முறையிலே, உன்னதமான இலட்சியங்களைக் கொண்ட ஓர் சமுதாயத்தைக் காண விரும்பினார். அதற்காக அரும் பாடு பட்டு வந்தார். அந்த நேரத்தில், ஆத்திரத்தால் அறிவை இழந்தவனால் அவர் கொலை செய்யப்பட்டார்.

அவர் கண்ட, அந்த நாள் இந்தியா, வீரர்களைக் கோழையாக்கிவிடக் கூடியது. விவேகிகளை விசா

ரத்திலாழ்த்தக் கூடியது. முப்பது கோடிக்கு மேற்பட்ட மக்கள் அவர்களின் முது கெலும்பு முறிந்தது போலிருந்து, அடிமைச் சமையினால் நம்பிக்கை தகர்ந்து போயிருந்த நேரம்.

முடி தரித்த மன்னர்களெல்லாம் ஆங்கில ஆட்சியின் பிடியிலே, கோட்டை கொத்தளம் கட்டிக் காத்தவர்களெல்லாம் நாட்டை இனி மீட்டிட முடியாது, என்றெண்ணி வாட்டமுற்றுக் கிடந்தனர். எப்படியோ ஆட்சி நடக்கட்டும், இதை எதிர்ப்பதோ முடியாத காரியம், எனவே, இதற்கு பயபக்தி விசுவாசம் காட்டி ஏதேனும் பலன் பெற்று, காலந்தள்ளுவோம் என்று பலர் எண்ணி விட்டனர்.

அவர்களிடம் ஆயுதம் இல்லை — ஆட்சியாளர்களோ, ஆயுத பலமுள்ளவர்கள்.

அவர்களிடம் நம்பிக்கை இல்லை. ஆட்சியாளர்களிடமோ, நம்பிக்கை, ஆணவமாகி விட்ட நிலை.

இந்த நிலையிலே தோன்றினார். விடுதலைப் போர் தொடுக்க. யார் அந்தச் சமயத்திலே நாட்டை நோக்கினாலும், நம்பிக்கை துளியும் பிறக்காது. இவர் நம்பிக்கையுடன் பணியாற்றலானார். நாட்டு மக்களிடம் நம்பிக்கை ஊட்டினார் அவர்களின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானார், நானிலத்தின் நன் மதிப்பைப் பரிசாகப் பெற்றார்.

முடியுமா? என்ற சந்தேகத்தை அவர் விரட்டினார். நாடு விடுதலை பெற வேண்டுமா, அல்லவா? என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டார், ஆம் என்றது அவருடைய தாய்மையான உள்ளம்—உள்

ளம் உரைத்ததை ஊராருக்கு அறிவித்தார். ஊரார் சந்தேகமும் பயமும் கொண்டனர். விடுதலை வேண்டும். நாடு மீளவும், கேடு தீரவும், நாம் இனி மனிதராய் வாழவும், கட்டாயமாக விடுதலை வேண்டும். ஆனால் நம்மால் முடியுமா? என்று கேட்டனர்.

விடுதலை வேண்டும் என்று மனம் கட்டளை யிட்டு விட்ட பிறகு, மறு கேள்வி ஏது? அவர் கேட்டார்.

‘அவர்கள் பலசாலிகள்’ மக்கள் கூறினர்.

‘நாம் பலம் பெற வேண்டும். பெறுவோம் அவர் உரைத்தார், உறுதியுடன்.

‘சிறையிலே தள்ளுவார்களே’ பயத்துடன் கூறினர் மக்கள்.

‘தள்ளுவர் — ஆனால் இப்போது உள்ள இடமும் சிறைதான், இது பெரிய சிறை’ அவர் பதில் சொன்னார், நகைச் சுவையுடன்.

தடியடி, துப்பாக்கி தூக்குமேடை, அந்தமான் தீவு என்பன போன்ற எத்தனையோ ஆபத்துகள் அடுத்தடுத்து வரும் — உரிமைப் போரிலே உள்ள ஆபத்துகளை அவர் ஒளிக்காமல் குறைக்காமல் கூறினார்.

இவ்வளவையும் நான் பொருட் படுத்தப் போவதில்லை — மரண பயமின்றி இக் காரியத்திலே ஈடுபடத் தீர்மானித்து விட்டேன் — ஆயுத பலத்தை நம்பி அல்ல, மன உறுதியை நம்பி — நாம் நமது பிறப்புரிமைக்காகப் போராடுகிறோம். இது தர்மம்.

என்ற பலத்தை நம்பி போரைத் தொடுக்கிறேன் என்றார், தொடுத்தார். வயலோரத்திலிருந்து வாட்டமுற்ற உழவன் முதற்கொண்டு வசீகர வாழ்வினிலே இருந்து வந்த சீமான் வீட்டுச் செல்லப் பிள்ளை வரையிலே அவர் முகாமில் வந்து குயில்தரை.

வேறு நாடுகளிலே விடுதலைப் போர் தொடுத்தவர்கள், இரகசியமாகவோ பகிரங்கமாகவோ சொந்தத்திலேயோ, வேறு நாட்டின் துணை கொண்டோ, ராணுவத்தைத் திரட்டுவது, போர்ப் பொருளைக் குவிப்பது, மறைந்திருந்து தாக்குவது, சதி செய்வது என்று பல முறைகளைக் கையாண்டனர். தாய் நாட்டின் விடுதலைக்காக இவையாவும் எனவே சரியாதவரு என்ற கேள்விக்கும் இடம் இல்லை என்றனர்.

உலக வரலாற்றிலேயே முதன் முறையாக இந்தத் திட்டம் வேண்டாம் என்று ஒதுக்கிவிட்டு, புதிய தோர் தத்துவத்தைக் கொண்ட திட்டத்தை, ஆயுத மின்றி, இரகசியமின்றி, வெளிப்படையாக, தாய் மையுடன், விடுதலைப் போர் நடத்தலானார், அதிலே வெற்றி கண்டார்.

அந்த வெற்றி வீரனுக்கு வெறியன் தந்த பரிசு மூன்று குண்டுகள் — அடிமைகளின் விடுதலையைப் பெற்றுத் தந்த அபிரகாம் லிங்கன் மீது அங்கோர் வெறியன் குண்டு வீசியது போல.

இவ்வளவு பெரிய துணைக் கண்டத்துக்கு விடுதலையை வாங்கித் தந்தவர் நாட்டு மக்களின் ஏழ்

மைக் கோலத்தைக் கண்டார் — கருத்திலே அக்காட்சி கலந்தது. அவர், அவர்களில் ஒருவராகவே வாழலானார். எல்லாம் மாயம், உலகமே இந்திர ஜாலம், என்று உபதேசிக்கும் குருமார்கள் தங்கப் பாதக் குறும், வைரம் இழைத்த குண்டலங்களும் அணிந்து கொண்டிருக்கக் கண்ட மக்கள் முன்பு எவ்வளவு சுகமும் வசதியும் நினைத்தால் பெறுவதற்கு உரிமையும் வாய்ப்பும் பெற்றிருந்தும், ஏழை வாழ்வை நடாத்திய உத்தமர், உலவினார், மக்களின் மனம், என்னென்ன எண்ணியிருக்கும், குண்டல மணிந்த குருமார்களையும் குறுந்தடிபிடித்து உலவிய உத்தமரையும் ஏக காலத்தில் கண்டபோது, கண்டறியாதன கண்டோம் என்று களித்தனர். காதகனுக்கு கண்ணிலேயும் கருத்திலேயும் கடு விஷம் — அவன் காணச் சகிக்கவில்லை இந்தக் காட்சியை — கொன்றான் உத்தமரை — அருளொழுகும் கண்ணுடையவர் என்று மக்கள் கூறக் கேட்டும், ஏசுவைச் சிலுவையில் அறைந்த வஞ்சகர் போல.

அவரைக் கொன்றானே கொடியோன், அப்பொழுது அவர் மனதிலே இருந்து வந்த எண்ணங்கள் யாவை, என்பதை எண்ணும்போதுதான், நாம் எவ்வளவு பெரிய நஷ்டத்துக்கு ஆளாக்கப் பட்டிருக்கிறோம் என்பது விளங்குகிறது. கல்லும் கட்டையும் காகிதக் குப்பையும் ஏற்றிக் கொண்டு சென்ற கலம் கவிழ்ந்தால் நஷ்டம் என்ன? மூத்தும் பவளமும், முழுமதி போன்ற துகிலும் பிறவும் கொண்டு செல்லும் கலம் கடலிலே மூழ்கிவிட்டால்,

நஷ்டமும் மனக் கஷ்டமும் நெஞ்சை வெந்திடச் செய்யுமல்லவா? அது போல காந்தியாரைக் கயவன் கொன்ற போது, அவருடைய மனதிலே அருமையான திட்டங்கள் நாட்டுக்கு நலன் தரும் புதிய முறைகள் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தன. அதை எண்ணும் போதுதான் எவ்வளவு பெரிய நஷ்டம் இந்தச் சம்பவம் என்பது விளங்குகிறது.

விடுதலை பெற்றுத் தந்ததோடு வேலை முடிந்தது என்று அவர் முடிவு கட்டவில்லை. நாட்டை மீட்க வேண்டும் — நல்லாட்சி அமைக்க வேண்டும்—மக்களை நல்லவர்களாக்க வேண்டும்—வீரம்—திறம், விவேகம், மூன்றையும் விரும்பினார். மக்களை நல்லவர்களாக்க வேண்டும் என்பதே அவருடைய இறுதி இலட்சியம், நல்ல மனிதர்களால் தான் நல்லாட்சி நடத்த முடியும், நாட்டுக்கு விடுதலையும் கிடைத்து மக்கள் நல்லவர்களாகாமல், கொலை பாதகர்கள், கொள்ளைக் காரர்கள், ஆதிக்க வெறியர்கள், ஆள் விழுங்கிகள், ஆஷாடபூதிகள், ஆகியோரின் ஆதிக்கம் அழிந்து படாதிருந்தால், விடுதலையால் என்ன பலன்? வேடனிடமிருந்து மீட்டுவந்த புள்ளிமாளை வேங்கையின் முன்பு துள்ளி விளையாட விடுவதா?

இதை எண்ணினால், நாடு விடுதலை பெற்றதும் நல்லாட்சி அமைக்கும் வழி வரை கூறி, அந்தப் பொறுப்பை, உடனிருந்தோரிடம் தந்தார், மக்களை நல்லவர்களாக்கும் நற்பணி புரியலானார்.

நல்ல மனிதர்களெல்லாம் திடீர் திடீரென்று பொல்லாத செயல் புரியக் கிளம்பியது கண்டார்.

மனம் மிக நொந்தார். மனிதனுக்குள் இருக்கும் மிருகம் வெளிப்படக்கண்டு, மிகவும் வேதனைப்பட்டார். இந்தச் சூழ்நிலையை மாற்றியாக வேண்டும் என்று தீர்மானித்து, பணி புரியலானார். அந்த அரும்பணியாற்றுவாயிலேதான் அணியாயமாய்க் கொல்லப்பட்டார்.

நாட்டை மீட்க ஒரு ரணகளைச் சூரரையும், நல்லாட்சி அமைக்க பல கலைவாணரையும், மக்களை நல்வழிப்படுத்த அறநெறி கூறுவோரையும் நாடியாகவேண்டும். எந்த நாடும் அனைவரும் ஏக காலத்தில் கிடைக்க மாட்டார்கள். ஒரு தலை முறையிலே வீரன் தோன்றி விடுதலை தருவான். மற்றோர் தலை முறையிலே நிபுணர் தோன்றி நல்லாட்சி அமைப்பார். பிறிதோர் சமயம் பேரறிஞர் தோன்றி மக்களுக்கு நல்வழி காட்டுவார்.

உத்தமர் காந்தியாரின் உள்ளம் இந்த மூன்று பண்புகளையும் ஏக காலத்தில் ஒன்றுக் கொன்று குறையாத அளவில் கொண்டு இருந்தது. மூன்று தலைமுறைகள் மூன்று தனித்தனித் தலைவர்கள் கொள்ள வேண்டிய குணத்தை அவர் ஒருவர் கொண்டிருந்தார். உலக வரலாற்றிலே இதற்கு வேறு ஈடு கிடையாது.

விடுதலை வாங்கித் தந்தவர்கள் உண்டு. போர்த்திறனால். நல்லாட்சி நிறுவியவர்கள் உண்டு—அறிவின் மேம் பாட்டினால் மக்களை நல்லவர்களாக்கினவர்கள் உண்டுதாய்மையினால் மூன்று அரும் பணிகளையும் ஒரு சேரச் செய்த ஒப்பற்ற சிறப்பு. உத்தமர் காந்தியார் ஒருவருக்கேதான் உண்டு.

நாடு விடுதலைபெற, அன்னியருடன் போராட வேண்டி இருந்தது செய்தார், வெற்றி பெற்று நாட்டுக்குச் சிறப்பை வாங்கித் தந்தார்.

நல்லாட்சி நிருவகத்திற்காக திட்டங்களை நிபுணர்களைக் கொண்டு தீட்ட வேண்டும் — அந்தக் காரியத்தை நடத்த, அகிலம் அறிந்த பண்டித நேரு இருக்கிறார் என்ற களிப்பும் நம்பிக்கையும் கொண்டார்.

மக்களை நல்லவர்களாக்குவதற்கு அவர்கள் மனதிலே உள்ள மாசுகளைப் போக்கவேண்டுமே மக்கள் மனதிலே பல காலமாக மூண்டு போய்க் கிடக்கும் மதவெறி அதன் கிளைகளான பேத புத்தி வகுப்பு துவேஷம், கொடுமை, ஆகியவைகளைக் களைந்தாக வேண்டும், மக்கள் மனதிலே குரோதத்தை, துவேஷத்தை சுய நலத்தைத் தூவும் முறையிலே உள்ள போதனைகளை ஏற்பாடுகளை எண்ணங்களை அகற்றியாக வேண்டும் என்று அவர் எண்ணினார்.

இந்து மதத்திலே ஏறிப்போய் ஊறிப் போயிருந்த கேடுகளைத் தமது பரிசுத்த வாழ்க்கையாலும் துய்மையான உபதேசத்தாலும் புதிய விளக்க உரைகளாலும் நீக்கும் காரியத்தில் ஈடுபடலானார். அன்பு நெறி தழைக்க வேண்டும் என்றார். அவர் இந்த மதம், அவன் அந்த மதம், என்று குரோதம் கொள்ளாதீர் என்றார். இது பெரியது இன்னொன்று தாழ்ந்தது என்று எண்ணாதீர் என்றார், தீண்டாமை போகவேண்டும் என்றார், அமளிக்கிடையே நின்று படு கொலைகள் நடைபெற்ற இடத்திற்கெல்லாம் சென்று கூறி வந்தார்.

மிக மிக எளிய வாழ்க்கையில் இருந்து கொண்டு இன்சொல் பேசி, எந்த முறையையும் ஐதீகத்தையும் ஒரே அடியாக ஒழித்துவிடும் புரட்சித் திட்டமும் கூறாமல் மக்களை நல்லவர்களாக்கு மளவுக்கு பழய முறைகளிலே உள்ள தூசு தட்டி, மாசு போக்கி பயனுடைய மனித மேம்பாட்டுக்கு உதவக்கூடிய ஏற்பாட்டினைச் செய்யவேண்டு மென்று பாடு படலானார் — இதற்கு இவரைக் கொலை செய்தான், மாபாவி. எண்ணும் போதே நெஞ்சு பதறுவது மட்டுமல்ல, இவருடைய இன்சொல் முறைக்கே மதவெறி இவரைப் பலி கேட்டது என்றால் நாட்டிலே தலைகீழ் மாற்றம் செங்கோல் ஜபமாலை இரண்டும் செலுத்தும் ஆதிக்கம் ஆகியவற்றை ஒழிக்க வேண்டுமே இனி, நமது நாட்களில் அப்போதுதான் தன்னாட்சி நல்லாட்சியாக முடியும். அந்தக் காரியம் செய்யும் போது உத்தமர் உயிரைக் குடித்த மத ஆதிக்க வெறி உலவுமானால் எத்தனை கோட்சேக்கள் கிளம்புவரோ, என்பதை எண்ணும் போதே நெஞ்சு துக்குடுகிறது.

மக்களை நல்லவர்களாக்க வேண்டுமானால், அவர்கள் மனதிலே உள்ள மாசு மதவெறி ஜாதி ஆணவம் சுயநலம், ஆதிக்க எண்ணம் ஒழித்தாக வேண்டும் — என்று பேசி வந்தபோது நாட்டை மீட்க வேண்டும் என்று அவர் அன்னியருடன் போரிட்ட போதும் கிளம்பாத பயங்கரச் சக்தி யொன்று கிளம்பியது, கோட்சே உருவில் அது தான் மத ஆதிக்க வெறி, அதனால் கொலை யுண்டார்.

தோட்டத்தை மண்மேடாக்கிய வனிடமிருந்து மீட்டு, அதை புன்னகைப் பூந்தோட்டமாக்குவதற்காக, அழகிய மலர்ச் செடிகளுக்கான விதைகளைத் துவ அங்கு சென்றபோது, புதருக்குள்ளிருந்து, பாம்பொன்று வந்து கடித்துக் கொள்வதுபோல், நாட்டை மீட்டு, நல்லாட்சி அமைத்து, மக்களை நல்ல வர்களாக்குவதற்காக கருத்தைப் பரப்பும் போது, கோட்சே கிளம்பினான். இந்த பழியைத் துடைத்தாக வேண்டும். பாரெங்கும் பேசுவார். நாட்டை மீட்டுத் தந்த உத்தமனை, உள்நாட்டு மத ஆதிக்க வெறி கொன்றது என்று.

மேட்டினைப் பூந்தோட்டமாக்க விதைகொண்டு வந்த வேளையில் பாம்பொன்றினால் இறந்த தோட்டக்காரனைக் கண்டு புலம்புவதும், பாம்பை அடித்துக் கொல்வதும் மட்டுமல்ல, குடும்பத்தாரின் கடமை, இறந்து கிடப்பவரின் கரத்திலே, உள்ள, விதையை எடுத்துப் பார்த்து விம்மி விம்மி அழுதான், பிறகு, இவைகளைத் தூவி இங்கு பூந்தோட்டம் காணவிரும்பினார், அவர் மறைந்தார், விதையோ இருக்கிறது இதோ, இதைத் தூவுவேன், இதோ இருக்கிறது, பூந்தோட்டம் காண்பேன், அந்த உருவில் அவரைக் காண்பேன், அந்த மனத்திலே அவர் பெருமை தெரியக் கண்டு மகிழ்வேன்- அவர் செய்து வந்த பணியை, நான் மேற்கொள்வேன் என்று கூறவேண்டும். மறைந்த உத்தமர், மத ஆதிக்க வெறியால் கொல்லப்பட்டார். அந்தக் கொடும் பாம்பை, ஒழித்தாக வேண்டும், அவர் அனைவரும் ஒன்று, எனும் அன்பு மார்க்கக்

கருத்தைத் தூவி வந்தார், அதை நாம் செய்து முடிப்போம், என்பதே, நமது உறுதியாக இருக்க வேண்டும்.

புத்தர் காலத்திலே நடந்தேறியது போல, புதிய வழியைக் கொள்வோம் என்ற உறுதி கொண்டு உழைப்பதே, நாம் அந்த உத்தமருக்கு எழுப்பக் கூடிய நிலையான ஞாபகச் சின்னம்.